SMETÁNEK

Naše rodinná příhoda

88.

VTIPNÁ RODINNÁ PŘÍHODA

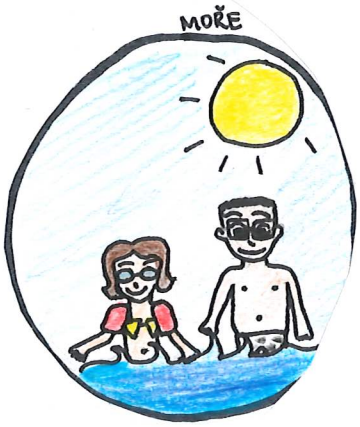
Jednou o prázdninách jsem šla s rodiči a s bratrem do lesa na houby. Protože ten rok se houbám dařilo, brzy jsme měli košík plný. Postavili jsme ho poblíž silnice a ještě jsme si šli natrhat trochu borůvek, kterých bylo ten rok také hodně.
Občas projížděla po silnici auta, jedno auto však přibrzdilo, zastavilo a za chvíli se znovu rozjelo. Nikdo tomu nevěnoval pozornost jen do chvíle, než jsme zjistili, že košík s houbami je pryč.
Vyběhli jsme na silnici, ale auto už bylo daleko. Zahlédli jsme jen, že bylo šedé. Šedých aut je hodně. A měli jsme snad jít na policii nahlásit, že nám někdo ukradl houby? Bylo to k vzteku, ale museli jsme se smířit s tím, že k večeři nebude smaženice, na kterou jsme se všichni těšili. Celý den byl zkažený. Vraceli jsme se domů smutní a naštvaní.
Jaké bylo naše překvapení, když jsme na schodech chaty uviděli košík s houbami! Za rohem vykukovali soused se sousedkou. Bylo jasné, že soused se sousedkou, když nás zahlédli v lese a uviděli košík s houbami, dostali nápad, jak si z nás udělat legraci. Všichni jsme se tomu zasmáli a pochutnali si na smaženici.

Tereza Stoklasová, VIII. A

MŮJ NEJOBLÍBENĚJŠÍ ZÁŽITEK

Každé léto trávíme napůl s tátou a napůl s maminkou. Moje nejoblíbenější léto bylo v roce 2013. V červenci jsme s bratrem, tátou, tátovou přítelkyní a její dcerou letěli na krásnou Ibizu. Bylo to tam nádherné. Úžasný hotel, krásná pláž, protančené diskotékové večery, karaoke a moc dobré jídlo. Moře bylo teplé tak akorát a počasí bylo většinou sluníčkové. Strávili jsme tam 12 dní. Pak bylo na čase letět zpátky domů. Vůbec se mi nechtělo opouštět prosluněnou Ibizu. Když jsme přiletěli na pražské letiště, tak nás s bratrem táta odvezl k naší mamince domů. Ale to jsme ještě nevěděli, co nás čeká. Maminka se už od začátku tvářila tajemně. Vstoupili jsme do předsíně a v malé mezírce mezi skříní byla deka a na té dece byl...plyšák? Ne, na plyšáka je to moc realistické, pomyslela jsem si. Trvalo nám chvíli, než jsme si uvědomili, že jsme dostali psa! Začaly mi téct slzy štěstí. A v tu ránu se to stvoření probudilo a začalo mi olizovat obličej. V ten večer jsem obvolávala všechny své kamarádky a pořád jsem tomu nemohla uvěřit. To bylo to nejlepší léto v mém životě. A jak čas letí, tak se z té malé rozcuchané černobílé hromádky vyklubala krásná fenečka jménem Sheila, které už bude 5 let. Je to ta nejlepší psí holčička na světě, a i když je někdy trochu žárlivá, tak ji nikdy nechci ztratit.

Alžběta Šimova VII. A

Tato příhoda se stala v Chorvatsku. Jednoho krásného červencového dne jsme leželi u moře. Najednou přišel můj starší bratr Petr a přinesl velkého kraba. Můj taťka k němu přišel a ukazoval nám, jaká má krab velká klepeta. Najednou ho ale krab chytil za prst a táta začal řvát: „Jau, jau, ty hajzlíku jeden, koukej mě pustit." Třepal zběsile prstem nahoru a dolů, mával jím tak dlouho, dokud se krab nepustil. Jakmile byl krab volný, rozběhl se po pláži, všichni lidé se začali zvedat a odbíhat pryč, protože se rozzuřeného kraba báli. Máma řekla bráchovi, ať ho jde chytit a pustí ho zase do moře. Za chvíli bylo po rozruchu a všichni se dál v klidu věnovali slunci a moři.

Tomáš Balín VIII. B

PRÁZDNINOVÝ VÝLET DO ZOO

Jeden krásný slunečný den o prázdninách jsme trávili se sestrou, s babičkou a s dědou v zoologické zahradě ve Dvoře Králové. Obloha byla téměř bez mráčků, a tak jsme koupili vstupenky a mohlo se jít.

Po dlouhé cestě z Prahy jsme pochopitelně měli hrozný hlad, tak jsme si sedli na lavičku a jedli jsme řízky se zeleninovým salátem. Zvířata měla také dobrou náladu, chvilkami po nás toužebně pokukovala, ať jim dáme taky kousnout. Moc jsme si pochutnali.

A tak s plnými žaludky jsme se rozhodli, že nejprve navštívíme kopytníky, tedy zebry a antilopy, a potom se přesuneme k těm již vyhynulým, do tmavé jeskyně, kterou obývají dinosauři. Viděli jsme zebry bezstarostně pobíhající po výběhu a já se sestrou jsme se sestrou se zájmem pozorovaly antilopí mládě.

Když jsme pak šli do tmavého pavilonu, museli jsme nejprve vystát dlouhou řadu, na dinosaury se spolu s námi chystala další spousta nadšenců. V jeskyni bylo velké šero, hrůzostrašní ještěři byli dost velcí a ségra se začala trochu bát. Chtěla dát dědovi ruku, ale on nikde poblíž nás nebyl. Tak jsme na něj volaly, kde je, ale on se neozýval, proto jsme si s babičkou řekly, že půjdeme k východu, že tam určitě někde čeká. Nemohly jsme však tušit, že děda, velký šprýmař, stojí u východu za závěsem, čeká, až vyjdeme, a chce na nás vybafnout a vystrašit nás.

My, nic netušíce jeho úmysly, jsme se zastavily u východu, kde bylo opět hodně lidí. A před nás se postavila paní s asi roční holčičkou v náručí. Paní před námi zrovna vycházela východem, když dědovi blesklo, že už to musíme být určitě my, vystoupil zpoza závěsu a vybafl na nic netušící paní s malou holčičkou, a řekl: „Baf, já jsem čert!" Paní, trochu polekaná, se během chvíle vzpamatovala, zato holčička se ho tak lekla, že se z toho rozplakala. Děda se divil, že si svůj plán špatně propočítal, ale paní i té holčičce se hned moc omlouval, že nechtěl polekat je, ale chtěl vybafnout na svá vnoučata. Paní musela ještě chvíli svou dcerku uklidňovat a ujišťovat, že to opravdu nebyl čert a že je vše v naprostém pořádku.

Dědovi se nás tedy vylekat nepodařilo, protože zatímco se omlouval, my jsme dávno vyšly a zpovzdálí se potutelně usmívaly.

Pak jsme tedy zdolali zbývající část zoologické zahrady a projeli jsme se autobusem v podvečerním safari. Na zpáteční cestu jsme si koupili nanuky, protože bylo velké horko. Cestou domů jsem já i sestra usnuly, musely jsme si odpočinout po tak náročném výletě. Doma jsme mamce a tátovi vyprávěli zápletku u dinosaurů, všichni jsme se srdečně zasmáli a šli jsme spát. Ach ano, byl to opravdu povedený prázdninový výlet.

Klára Formanová,VII. A

Když máma prosí o úklid,
já jí na to, jdu se učit.
Když táta přijde z práce,
dojde ke mně, hned se táže.
Synu, ty si neuklidil?
Ne. Celý den jsem se učil.
Všude špína, všude bordel,
vyslechni můj ortel.
Chlapče, pamatuj
týden bez počítače nebo nejsi můj.

Rasejev Tadeáš VIII. A

Byla sobota a my jsme byli u babičky. Šli jsme ven a nevěděli, co venku dělat, viděli jsme, že na bazénu je pořád tlustá vrstva ledu. Napadlo nás, jestli nás to unese a nepraskne to. Tak jsme zkusili, jestli nás to fakt unese, když jsme na to stoupli, tak se to pomalu potápělo, ale nepotopilo se to celý. Chvilku jsme počkali, než zase led vystoupá nahoru. Potom jsme to zkusili přeběhnout, brácha to zkusil první. Stoupl si na led a rychle to přeběhl. Přeběhl to poprvé, podruhé a potřetí. Pak jsem řekl, že poběžím já, chvilku jsem čekal a potom jsem měl běžet. Ale problém byl v tom, že místo toho, abych si na ten led stoupl a běžel, tak jsem na led přímo skočil. Skočil jsem a propadl se do vody. Takže jsem spadl do úplně ledové vody a ještě se bouchl do kolene, a brácha, ten se mi jenom smál a říkal, že jsem první, kdo se v březnu koupal v ledovém bazéně.

Martin Balín VIII. B

VÝLET DO NĚMECKA

„Už jsme v Německu!" řekl jsem tátovi. Táta odpověděl: „ Klid, ještě 50 kilometrů a budeme u cíle." Cesta byla nudná, všichni v autě spali. Naštěstí kromě táty, ten řídil auto. Do hotelu jsme dorazili pozdě večer. Probudili jsme se až odpoledne.
„Dneska jedeme do Europarku," pravil táta. Tak jsem si rychle sbalil, pak jsem vzal tátovy klíče a nasedl jsem do auta, dal jsem si klíče do kapsy. Všichni si nasedli do auta. Táta se zeptal: „Kde jsou moje klíče?" Já jsem řekl, že jsou u mě. Sáhl jsem do kapsy a klíče tam nebyly. Panika! Začal jsem je hledat. Nejdřív jsem důkladně prohledal kapsy a tam nebyly. Pak jsem se kouknul pod sedadla a našel jsem je.
Naštěstí se už žádná další tragédie nestala. A ponaučení? Nikdy mi nedávejte klíčky od auta.

David Zhang VI. A

KOČIČKA

Když jsem byla malá, měli jsme kočku jménem Týna. Tahle kočka byla hodně divoká a agresivní. Šikanovala naši druhou kočku Riky. Týna hodně často skákala na kliku a utíkala (to my ale nevěděli). Jednou jsme ji viděli, jak skáče na kliku a otevírá dveře, takže za ní mamka začala ve 4 ráno běhat po baráku v noční košili. Není to sice až moc vtipné, je to takový normální kočičí příběh.

Zuzana Huschinová VIII. B

To jsem takhle jednou ladil rádio a vyskočila na mě stanice Dechovka. Právě tam začínal pravidelný pořad "Bazar rádia Dechovka". Pro ty, kdo ho neznají; jedná se o interaktivní pořad, ve kterém do rádia volají posluchači, kteří něco nabízí, kupříkladu: „Jsem Radim Novák z Plzně a nabízím starou skříň. Kontaktujte mne na číslo 734 895 630." Nebo: „Jsem Lojza Novotný z Prostějova a nabízím kompletní spisy A. Jiráska, kontaktujte mne, atp.
No, a onoho dne tam volal muž, který nabízel traktor a dveře od škodovky. Zajímavé položky, že? Tak jsem na tohle téma napsal básničku. Ten volající přesto nemá tak důležitou roli, jako následující postavy:
* PEPÍK HRUBEŠ (posluchač rádia Dechovka, jenž chce traktor koupit)
* IRENKA HRUBEŠOVÁ (jeho žena)
Nebudeme již tento srdcervoucí příběh natahovat, báseň zde:

Pan Hrubeš není nádiva,
má rád bazar, zvlášť z rádia.

Každý den je tutovka,
zapnout rádio Dechovka.

Jeden chlap tam dneska volal:
„Prodám traktor, dobrá cena."

Pepík Hrubeš chtěl by ho,
a tak jásá „Ho, ho, ho!"

Kontakt na chlapa si zapsal,
za chvíli už k němu hopsal.

S traktorem se domů vrací,
sousedi závistí zvrací.

Irenka však ráda není,
slyšet od ní je jen klení.

„Traktor draze pořídil,
peníze tím prohýřil!"

Pepík se jen pousměje,
do traktoru nastupuje.

Jezdit v klidu po poli,
všecky rány zahojí!

„Panebože, co se děje?!
Mašina mi nastartuje!"

Tohle nebyl obchod dobrý,
pan Hrubeš je vzteky modrý.

Šupem vběhne do světnice.
A rádio - směr popelnice!

Václav Werner VIII. A

MÁLO VODY NA JIŽNÍM POBŘEŽÍ

Jednoho slunného letního rána v anglické rybářské vesnici Seaford jsme se s rodinou a jednou dobrou kamarádkou rozhodli, že pojedeme kolem do přístavního města Newhaven vzdáleného zhruba 15 kilometrů. Řekli jsme si, že se podíváme na bývalou tvrz a také na trhy. Po půlhodině jsme tedy vyrazili. Jeli jsme po polní cestě, která se naházela mezi pestrobarevnou kamennou pláží a zříceninami přílivních mlýnů, které se táhly podél železnice. Cesta vypadala jako obraz namalovaný slavným italským malířem. Přímo jsem zbožňoval ten výhled, tedy až do té doby, než jsem najel na větší kamínek a spadl jsem. To ale nebyl náš největší problém.

Nikdo z nás nevzal žádné pití, a i když se to nezdá, u slaného moře a pod sluncem, které nebylo nijakým způsobem zakryto mraky, žízeň může přijít jako nečekaná bouře. Kamarádka pořád říkala, že bychom se měli vrátit, nebo zemře žízní. Táta nás však všechny motivoval, že až tam dorazíme, koupí nám všem vodu. Navíc už jsme byli víc jak v polovině cesty. Jeli jsme tedy dále.

Polní cesta se změnila v chodník, na pravé straně se začaly objevovat domy, na levé straně zas přístavní konstrukce. Setkali jsme se však s dalším problémem. Byla neděle, a tak byly všechny samoobsluhy a další obchůdky zavřené, což znamená žádná voda. Táta a já jsme se rozhodli, že ti, co umírají žízní, si odpočinou a ostatní pojedou do supermarketu pro tu zpropadenou vodu. Když jsme se opět setkali u polozbořené železniční stanice, která kdysi zažila lepší časy, sedli jsme na kola a pokračovali po cestě, tentokrát s vodou.

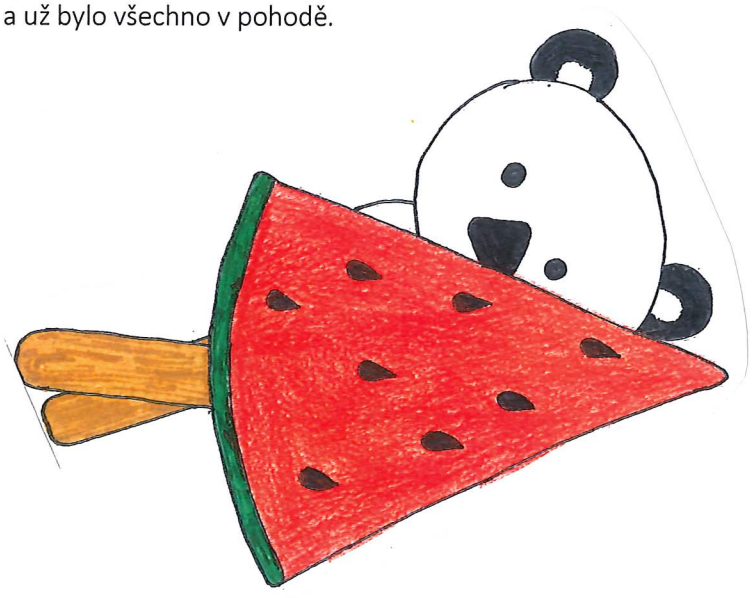
Zbytek cesty probíhal normálně. Navštívili jsme vše, co jsme navštíviti chtěli, a viděli jsme, co jsme vidět chtěli. A nakonec jsme se bezpečně a dobře zavodněni vrátili zpátky.

Maxmilián James Hatcher IX. A

V RAKOUSKU NA ZMRZLINĚ

Nevím kolikátého přesně bylo, ale jeli jsme celá rodina v létě 2017 do Rakouska. Ze začátku to vypadalo jako normální cesta, ale ne, protože to bychom nebyli my, kdyby se něco nepokazilo. Jeli jsme a byla tam uzavřená cesta, kterou jsme měli jet, nakonec jsme to objeli. Dojeli jsme na místo. Tam jsme byli pár hodin, pak jsme jeli zase zpátky domů a zastavili jsme se v nějakém obchodě s jídlem. Měly tam takový malý a roztomilý zmrzlinky a navíc bylo strašné horko, tak jsme si je koupili, ale bylo jich tam 16, takže měl každý 4. Nastoupili jsme do auta a začali jíst, už u druhý jsem nemohla, ale domů bychom je nedovezli, protože by se roztekly, bylo to ještě 2 hodiny cesty. Já a ségra jsme snědli 2 a půl a mamka asi jenom 1 (ona moc na zmrzlinu není). Takže zbytek snědl taťka. Nakonec měl taťka asi 10 zmrzlin, pokud teda dobře počítám, nejsem v matice moc dobrá, ale to už odcházím od tématu. No, nakonec to taťka dojedl a jeli jsme domů a už bylo všechno v pohodě.

Lucie Tichá VI. A

Jednoho dne jsme s rodinou jeli na výstavu zvířat, byla tam všechna možná zvířata, ještěrky, pavouci, králíci, křečci, hadi atd. No a když jsme chtěli odcházet, tak jsem se zastavila u křečků, šla jsem za mamkou a řekla jsem jí, že ty křečci jsou strašně roztomilí. A jestli by mi jednoho křečka nekoupili. A mamka se šla podívat a jeden křeček na nás koukal, jako by chtěl za námi, no a tak mamka řekla, že mi ho koupí. Takže jsme si koupili křečka a rovnou jsme tam koupili i klec, jídlo pro křečky a výbavu do klece, jako je kolečko, domeček, miska na jídlo, pítko atd. Když už jsme odcházeli s křečkem, tak jsem jí řekla Pipi, no a tak vzniklo jméno Pipi, byla to holka a jmenovala se Pipi.

Kateřina Weissová VI. A

Každý někdy na dovolené zažil buď něco vtipného, trapného, nebo něco, co vám připadá v té chvíli jako nejhorší věc, co se vám mohla stát, ale když přijedete domů, tak se tomu zasmějete a vzpomínáte na to v dobrém. Když se zamyslím já, tak si vzpomenu na spoustu vtipných zážitků, a tak vám povím jeden můj možná ne moc vtipný, ale spíše blbý zážitek, který mi připadal jako naschvál neboli karma.
O velkých prázdninách v roce 2009 jsem letěla s mámou do Španělska (Bylo mi sice jenom 5 let, ale pamatuji si z té dovolené to nejhlavnější). Byla to moje první a zatím i jediná návštěva Španělska. Když jsme přiletěly, tak jsme se šly samozřejmě jako normální lidé ubytovat do hotelu. Nemohly jsme ho najít, asi 2 hodiny jsme hledaly správnou adresu, ale když jsme ji konečně našly, tak tam ta budova, na které měla být napsaná adresa, nestála. Všude tam stály bagry, jeřáby a kolem byl "krásný" plot z plechu. Máma začala obvolávat cestovní kanceláře, já jsem tam v padesáti stupních na ulici vařila a čekala jsem na záchranu. Měly jsme jeden veliký těžký kufr a dva batohy na zádech, neměli jsme už žádnou vodu. Já jsem se vztekala a máma chudák nevěděla, co má dělat, tak jsme si šly sednout do kavárny, kde jsme se konečně napily, a kam přišla paní z cestovní kanceláře. Byla to Češka, ale už mnoho let bydlela v Barceloně. Moc se nám omlouvala, dala nám slevu, našla nám pokoj v nejbližším hotelu. Konečně jsme to vyřešily, šly jsme se ubytovat, ale když jsme přišly do pokoje a roztáhly závěsy, tak deset centimetrů před oknem stála obří zeď a nešlo tam žádné slunce. Máma je člověk, co potřebuje teplo, a hlavně už toho měla plný zuby, tak prostě zašla na recepci a řekla jim, že chce pokoj s výhledem na moře a s balkonem jako z pohádky. Když jsme se už definitivně ubytovaly, tak jsme se chtěly jít projít do města. Hotel měl za úkol nám přichystat svačinu, a taky že přichystal. Šly jsme se podívat na krásné náměstí, u kterého byl přístav. Prošly jsme pár památek, a když jsme začaly mít hlad, tak jsme se chtěly nasvačit, ale nebylo to moc možné. Když jsem si chtěla kousnout do chleba, tak mě máma zarazila, protože byl celý plesnivý a šunka, co byla uvnitř, byla taky plesnivá, takže jsme celou naši svačinu daly rybičkám, které žily v přístavu. Udělaly jsme z toho docela dobrou atrakci, protože se jich tam navalilo tisíce, a všichni se na ně chodili dívat. Ostatní dny už šly docela normálně, ale máma trvala na tom, že se zase přestěhujeme, a to do úplně jiného hotelu, ve kterém to fungovalo přesně tak, jak má. Ostatní dny si už moc nevybavuji, ale vím, že tam bylo krásně a že jsem si ten zbytek dovolené užila a neštvalo mě, že hned první den byl tak náročný.

Veronika Tabrea VIII. B

DĚDŮV SMOLNÝ DEN

Jednoho dne se babičce porouchalo auto (Škoda 100). Děda zjistil, že je prasklá struna od plynu. Můj děda jezdil jako řidič autobusu a měl linku směr Přelouč. Mohl se tedy zastavit v prodejně náhradních dílů, kde zakoupil novou. Poté se stavil v nákupním centru babičce pro nákup. Strunu si pověsil na nákupní košík. Když nakoupil, odešel a strunu zapomněl na košíku. Vrátil se tedy pro ni, ale už tam nabyla. Proto šel koupit další (2). Když odemykal autobus, nová struna mu spadla do kanálu, nad kterým děda parkoval. Naštvaně a zároveň smutně, koukal do kanálu a nezbylo mu nic jiného, než se vrátit pro novou tedy (3). Paní prodavačka se smála a ptala se dědy, kolik má doma těch aut. „Děda tedy odpověděl, že jenom jedno. Prodala mu tedy strunu. A tuto děda už v pořádku přivezl domů a babičce auto opravil.

Karel Weiss VIII. B

I STĚŽOVÁNÍ VÁM MŮŽE POMOCT

Můj táta si rád na všechno stěžuje. Stěžuje si na cenu lístků na vlak v Anglii, stěžuje si na cenu paliva, stěžuje si na to, že nechodím ven. Táta si prostě rád stěžuje. Někdy máme pocit, že to trochu přehání, ale jednou se nám to vyplatilo. Já jsem osobně velkým fanouškem anglického fotbalového klubu Arsenal FC. Nevýhoda tohoto klubu jsou ceny lístků na zápasy. Nicméně táta si jednou našel, že se v Londýně hraje předsezonní turnaj. Měly se zúčastnit Arsenal, Lyon, Wolfsburg a Villareal a lístky měly být za 25 liber. Táta mi tedy chtěl udělat radost a koupil lístky na zápas Arsenal - Lyon. Nicméně, když zjistil, kolik zaplatil, tak se zhrozil nad tím, že si Arsenal nechává připlácet poplatky za transakci, a jelikož si táta rád stěžuje, tak napsal e-mail na marketingový odbor Arsenalu a také kopíroval tento e-mail jednomu investigativnímu televiznímu pořadu, který se zabývá marketingovými podvody. O pár dní později přišla odpověď z Arsenalu, ve které bylo, že se moc omlouvají a že nám dají lístky do přední řady do Emirates Stadium, takže můj první zápas Arsenalu ve stadionu jsem viděl v přední řadě, díky tomu, že si táta zase stěžoval.

Matyáš H. Hatcher IX. A

NAŠE RODINNÁ PŘÍHODA

Jednoho letního rána jsme se domluvili s bratrancem a se strejdou, že si půjdeme zaskejtovat. Strejda říkal, že bude jezdit na kole, protože skejtování nepatří mezi jeho záliby od tý doby, kdy si zranil ruku. Domluvili jsme si, že půjdeme do parku, který od nás byl docela daleko. Sešli jsme se před mým domem a pak vyrazili. Po cestě jsme si všimli, že bratranec, který si doma sestavoval skateboard, si dal na kolečka špatná ložiska. Bohužel já náhradní neměl.
Takže jsme se pro ně museli vrátit. Opět jsme vyrazili. Už několik dní předem jsme si nebyli jistí počasím. Trochu foukalo a vypadalo to tak, že nejspíš za pár hodin bude pršet. Bohužel jiný den jsme si nemohli vybrat, protože jsme neměli čas. Ale to vůbec nevadí, říkali jsme si . Půjdeme někam pod střechu. V Záhřebu je jeden skatepark, který je v hale. Když jsme tam dorazili, dveře byly zamčené. Zrovna v ten den se tam něco stavělo. Tak jsme se tomu zasmáli a dali si něco dobrého v bufetu. Snad nám podobná akce vyjde jindy.

Martin Berisha VII. A

JAK DĚDA ZAPOMNĚL BABIČKU V TRAMVAJI

Myslím, že byl asi rok 2011 nebo 2012, Štědrý den. Jako každý rok moji praprarodiče s námi slavili Vánoce. Upřímně, nedokážu si bez nich Vánoce představit. Každopádně probíhalo to jako obvykle, dali jsme si večeři, rozdávaly se dárky a dívali jsme se na pohádky. Babička s dědou u nás nepřespávali a vzhledem k tomu, že jsme bydleli v Praze a oni to domů měli asi šest zastávek tramvají, tak nebyl problém, aby se dopravili domů. Takže jsme je doprovodili, rozloučili se, babička s dědou nasedli do tramvaje a jeli domů. Ale. Když přijeli na zastávku a měli už vystupovat, děda samozřejmě vystoupil, ale vůbec mu nedošlo, že babička ne. Babi si myslela, že pořád sedí na sedadle za ní, a tak na něj pořád mluvila, i když tam už seděl úplně jiný pán. No, dědovi tedy najednou došlo, že babička nikde, ale se dveře tramvaje už zavíraly. Babička se otočila na dědu, místo dědy, cizí pán. Tak tedy vykoukne ven a tam vidí dědu, jak nechápavě kouká a křičí na babičku: „Věrko, co tam děláš?" Tramvaj se teprve rozjížděla, tak babička ještě dopajdala za řidičem, jestli by byl tak hodný a otevřel ještě jednou dveře. Nechci z babičky dělat ježibabu, to ona vážně není, samozřejmě za to všechno mohl děda. Zkrátka zapomněl babičku v tramvaji.

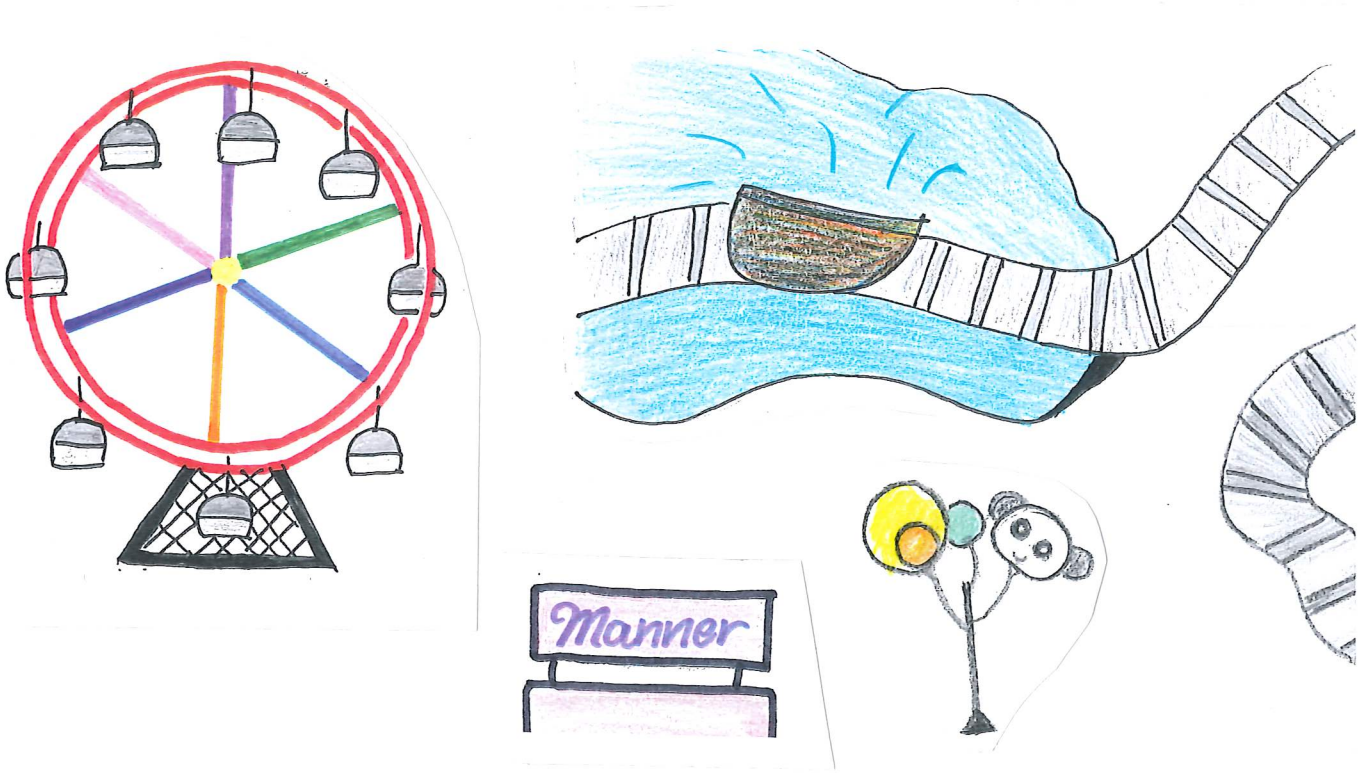
Yasmin Khawajah IX. A

MOJE VESELÉ ZÁŽITKY S RODINOU VE VÍDNI

Jednoho letního dne jsme se celá rodina rozhodovala, kam pojedeme o letních prázdninách. Všichni jsme začali psát na malém lístečku jména měst, kam bychom chtěli jet.
Po té jsme ty lístečky dali do velké černé misky. Tatínek vzal jeden lísteček z té misky, a když to otevřel, bylo tam napsáno město Vienna, česky Vídeň. Všichni jsme s tím byli spokojení. Hned jsme s bratrem vyhledávali hotel, kde bychom se mohli ubytovat.
Po čtyřech dnech už jsme čekali na autobusové zastávce na náš autobus, který se nazýval „Student agency".
V autobuse jsem v klidu seděla a poslouchala písničky. Pokaždé, když přišla jedna paní a ptala se nás, jestli něco chceme k jídlu nebo k pití, tak jsem si objednávala horkou čokoládu, protože po té se cítím uvolněněji.
Kolem půl druhé (odpoledne) jsme nakonec přijeli do Vídně. Počasí tam bylo rozhodně teplejší než v Praze. Z autobuse jsme si vzali naše kufry a šli za bratrem, který telefonoval pro taxi.
Nakonec kolem půl třetí jsme přijeli do našeho hotelu, který se jmenoval Hilton Hotel Garden Inn.
Musím říct, že náš pokoj, který jsme měly se sestrou, byl opravdu pěkný. Ale upřímně, mamka a tatínek to měli mnohem hezčí.
Po obědě jsme si šli prohlížet to největší náměstí ve Vídni „Stephanplatz", koupili jsme tam mnoho věcí. Na večeři jsme si vybrali restauraci „Buxbaum restaurant", každý číšník se tam choval velmi slušně. Měli tam moc dobrý jídlo, který nám opravdu chutnalo. Po večeři jsme si šli odpočinout do našeho hotelu.
Druhý den jsme navštívili Uměleckohistorické muzeum a Prater (zábavní park). Nejvíc jsme rozhodně nejvíc bavila v zábavním parku Prater. Tam jsem si nejvíc užila na horské dráze, ale moji sourozenci si spíš nejvíc užili obří kolo (ruské kolo). Maminka a tatínek si ten den nejvíc užili v Uměleckohistorickém muzeu. Jelikož tatínek miluje umělecké věci, tak z toho měl obrovskou radost.
Třetí den jsme si rozhodli, že půjdeme do parku jménem „Stadtpark". Nejvíc jsme fotili ve Stadtparku. Všude byly krásné fialové kytičky. Ten den bylo kolem 24 stupňů, tak proto jsme si

koupili zmrzliny, které byly moc dobré. Po té, co jsme si dali zmrzlinu, jsme šli procházet v centru Vídně, kam patří hrad „Hofburg". Tam jsem na chvíli cítila, že jsem na Václavském náměstí, protože tam byla podobná socha, která je na Václavském náměstí – socha sv. Václava.
Čtvrtý den jsme už měli jet zpátky do Prahy. Když jsme stáli na autobusové zastávce, byla jsem strašně smutná, že to uteklo tak rychle. Chtěla jsem tam ještě zůstat, alespoň jeden den, ale nemohli jsme.
Když jsem seděla v autobuse, tak jsem cítila přesně naopak, než jsem se cítila, když jsem měli jet do Vídně.
Výlet do Vídně byl jeden z nejlepších zážitků s mojí rodinou.

Aysha Iman VII. A

ZÁŽITEK S RODINOU

Minulý rok na dovolené nám volala maminka nejlepší kamarádky mojí ségry, jestli by si ji nemohli vzít na víkend na chatu do Havlovic u Trutnova. Táta říkal, že super, že to máme při cestě domů. Táta zadal Havlovice do navigace, na mapě vidí - kousek Turnov a jede se. Když jsme přijeli do Havlovic, tak jsme hledali číslo domu 17, ale marně. Ptali jsme se tedy Julinky, kde to je, když už tady byla. Julinka nám ale řekla, že to tady nepoznává, což jsme nemohli pochopit, když tady minulý rok strávila celý týden, a trošku jsme se zlobili. Když to tady nepoznávala, zastavili jsme na náměstí a trošku naštvaní volali mamince kamarádky. Zeptala se nás, kde jsme, my jí říkali, že na náměstí u kostela. Odpověděla nám, že ale v Havlovicích žádný kostel není. A tak jsme zjistili, že jsme v Havlovicích u Turnova, ale měli jsme být v Havlovicích u Trutnova, což je 80 km odsud.

Nikola Blahníková VI. B

ZÁŽITEK S MOJÍ RODINOU

Na cestu do Ameriky jsme se hodně těšili. Táta a máma jeli na konferenci, mě a mého bratra vzali s sebou. Večer před odletem jsme měli sbaleno a ráno jsme odlétali letadlem do San Franciska. Tam se k nám připojila ještě starší sestra, která studuje na univerzitě v New Havenu. Dny jsme trávili návštěvami muzeí, parků a galerií. Nejvíce mě fascinoval výhled z Telegraph Hill a pohled na Golden Gate Bridge. Udělali jsme si krátký výlet do Yosemitského parku, ve kterém byly nádherné skály a vodopády. Další dny jsme prožili na opačné straně kontinetu. Navštívili jsme naše známé v Bostonu a New Yorku. Zúčastnili jsme se oslav Dne Nezávislosti. Asi nejvíc mě z New Yorku bavila zátoka Dead Horse Bay, kde moře vyplavovalo staré věci z minulého století. Přivezl jsem si plnou krabici starožitných věcí. Je to mnohem lepší a levnější, než si zajít do obchodu a koupit suvenýry. Bohužel náš výlet končil. Jeli jsme tam roku 2016 a chystáme se znovu.

Johan Bartůněk VI. B

VODNÍ SKÚTR

Moje rodina a já jsme spolu zažili spoustu zajímavých zážitků. Kdybych je měl napsat všechny, tak by mi nestačil sešit. A jsem rád, že se můžu podělit: mamka si poprvé na moři vyzkoušela řídit vodní skútr, a když mamka řídila, nechtěla jet víc než 10 km za hodinu. Byli jsme se podívat na výletě v zátoce a na volném moři. Celou dobu řídila mamka a jeli jsme strašně pomalu, potom jsme se vystřídali. Já jsem dojel k lodi a trochu jsem zrychlil. Jel jsem tak 40 km za hodinu a mámě se to moc nelíbilo a začala křičet strachy, až mi to skoro utrhlo uši. Nevím, proč se tak bála, měli jsme oba plovací vestu, a když bychom spadli do vody, je to do měkkého a ještě se vám skútr sám zastaví, protože při pádu vytrhnete trhačku a tím vypnete motor. Mamka se možná bála i proto, že neviděla na dno a na displeji byla hloubka, na které jezdíme. A nebo se taky bála jen tak, protože to ona občas dělá. Ale táta byl v klidu, protože věděl, že řídit vodní skútr už umím, a tak ho to nechalo v pohodě. Ségra čekala na lodi, až přijedu, aby mě a mámu mohla vystřídat. Takhle spolu trávíme volný čas u moře.

Šimon Svoboda VI. A

DOBRODRUŽSTVÍ VE VLNÁCH

Jednoho dne, když jsme byli na dovolené v Chorvatsku, nás náš kamarád Honza, který vlastní plachetnici pozval na vyjížďku na blízký ostrov Korčula. Táta šel raději surfovat (já se taky rozmýšlel). Nakonec jsem se rozhodl pro plachetnici. Foukalo asi deset uzlů, tak jsme museli křižovat (což znamená, že jsme pluli ze strany na stranu). A pak se to stalo. Začaly obrovské vlny a silný vítr. Museli jsme změnit cíl plavby. Připluli jsme do zátoky, kde jsme strávili asi tři hodiny, než se moře trochu uklidnilo. Na chvíli se sice uklidnilo, ale když jsme vyjeli, tak zase začalo foukat, takže to byla bouře bez deště. Honza skasal plachty a já dokonce chvíli kormidloval. Podařilo se nám zakotvit v přístavu, kde nás Honza vysadil a my šli asi tři kilometry do kempu zahřát se do našeho stanu vyhřátého z horkého dne, naštěstí stan ještě nestihl vychladnout.

Štěpán Bouček VI. A

O letních prázdninách jsme jeli na přehradu Slapy. Bylo to v červenci. Moje maminka řídila a já s mým bratrem Felixem jsme seděli jako přibití vzadu. Koukali jsme na dálnici a na pole, kde se pásli koně, ovce a srny. Všichni splašeně běhali po poli.
Když jsme přijeli do hotelu Hausbót, který plaval na vodě, tak jsme se ubytovali, vše jsme si prohlédli a šli jsme k vodě. Byla to taková sranda a koupačka. Druhý den za námi přijely na návštěvu tři tety a pán, který vlastnil hausbóty. Ten nás provedl po Slapech a učil mě i mého brášku řídit hausbót. Byl mi strašně sympatický a také mi ošetřil ošklivou modřinu.
Další den jsme vyjeli do restaurace Hladina, kde jsme zaparkovali hausbót a šli se najíst. Také jsme potkali strejdu, který je přítelem tety Moniky, parkoval tam s plachetnicí. Dali jsme si společně oběd. U té restaurace Hladina jezdily vodní skútry, které narušovaly odpolední klid. Moc mě to na Slapech bavilo, mám z této dovolené krásné zážitky. Příště pojedeme zase.

Josef Dědek VI. A

STŘELA

Jednoho letního dne jsme s tátou a kamarády jeli na chatu. Chata se jmenuje Střela podle řeky, která teče hned vedle chaty. Je to chata kamarádů. Ale teď se vrátíme na začátek cesty na Střelu. Šli jsme na vlak úzkou cestou vedle silnice. Zničehonic se před námi vybouralo auto. Asi tak 8m před námi. Nevěděli jsme, jak se to stalo, ale pak řidič vyšel z auta a my viděli, že je trochu opilý. Tak jsme rychle prošli a šli dál na vlak. Cestou vlakem se nic naštěstí nestalo. Přijeli jsme na nádraží v Plzni, tam jsme měli sraz s kamarády. S kamarády jsme potom jeli na Střelu jiným vlakem. Dojeli jsme. Na Střelu se jde uzoučkou cestičkou. Pršelo, takže to hodně klouzalo. Šli jsme po cestě a viděli jsme naše oblíbené vodopády. Vylezli jsme na kameny u vodopádů, všichni kromě holek. Bály se. Když jsme lezli na vodopády, tak jsem uklouzl a namočil si celou nohu. Pokračovali jsme v cestě na chatu. Když jsme šli po cestě na hraně skály, chtěl jsem to vzít zkratkou, ale podklouzly mi nohy a málem jsem spadl ze skály dolů. Při cestě lesem jsme potkali dva mloky a ještěrku. Když jsme dorazili na chatu, udělali jsme si ohýnek a sedli si k němu.

Timotej Pros VI. B

JÁ A MŮJ BRÁŠKA

Maminka už byla v sedmém měsíci. Vždycky večer jsem k mamince lehla do postýlky a přikládala ouško k bříšku a poslouchala. Mně byly tři roky, ale chápala jsem, že se na světě objeví nový človíček, můj bráška. Maminka už byla v devátém měsíci, tak jela do nemocnice. Já jsem zůstala s tátou. S tátou mě to velice bavilo. Za týden jsme jeli za mámou a mým bráškou. Na přivítanou mého brášky přijeli všichni z rodiny a všichni blízcí mámini kamarádi. Když jsem bráchu uviděla poprvé, má slova byla: „No dobrý, ale proč je tak lepkavý." Byla jsem zklamaná. Myslela jsem si, že bych si s ním hrála s legem, panenkami atd. A teď 27. dubna 2018 si nedovedu představit život bez něho, i když ne mě pořád žaluje. Mám ho moc ráda.

Anastasiya Morgunová VI. A

MŮJ ZÁŽITEK S RODINOU

Je pátek 25. srpna 2017 a dneska máme odletět do Tunisu. Celou noc jsem nespal. Ne z důvodu že bych se bál lítání, ale z toho, že neletíme jako rodina. Pořád přemýšlím nad tím, jak všechno bude. Letím s tátou a mámou, ale už nejsou spolu, tak proto neletíme jako rodina. Koukám, kolik je hodin a vidím, že je 3:30. Zkouším zabrat, ale za boha to nejde. Vůbec jsem nespal, jsem unavený, ale už je konečně ráno, i když brzo 6:30. O 2 hodiny později je 8:31 a já a mamka jsme vzhůru, najedli jsme se a něco málo dobalili. Už zvonil táta, tak jsem mu otevřel a přišel k bytu. Říkám mu, počkej, něco málo hodíme do kufru a jedeme. Do toho nám volal taxikář, že na nás čeká před barákem. Sešli jsme před barák, nastoupili do taxíku a vyrazili na letiště. Dorazili jsme na letiště a je 11:27. Měli jsme odlétat v 13:00, ale letadlo se zpozdilo. Nakonec jsme měli čas odletu 14:02. Je 12:39 a gate byl otevřen. V řadě jsme čekali hodinu, takže jsme gatem prošli 13:39. Prošli jsme gatem a prošli se rychle po obchodech. Pomalu jsme přicházeli k letadlu a vidíme, že další zpoždění bylo 20 minut. O 20 minut později a jsme v letadle. Hrozně dlouho čekáme na runway, říkáme si, proč už jsme nevzlétli, když je 14:50. Nakonec jsme vzlétli. Je 17:30 a právě jsme přistáli v Tunisu. Hledali jsme transfer na hotel a našli. Vzali jsme si kufry, nastoupili do autobusu a jeli na hotel. Je 18:01 a už máme i pokoj. Divíme se a říkáme, si co to je. . . . Celý pokoj špinavý, neustlaný a dokonce tu i něco hrozně smrdí. Jdeme na recepci a všechno jsme jim řekli. Omluvili se nám. Nakonec jsme dostali super pokoj s výhledem na Středozemní moře. Byl jsem rád, že rodiče jsou i po rozchodu velice dobrými kamarády, za to jsem hodně rád, protože si myslím, že udělat za patnácti lety života spolu tlustou čáru a být kamarády je dost těžké. Celou dovolenou spolu vycházeli a já z toho byl šťastný. Bál jsem, se jak to vlastně všechno bude. Vlastně jsem se bát ani nemusel. Dalších 8 dní pobytu jsme bud strávili někde ve městech, nebo u bazénu či moře. Poznali jsme další část země a bylo to super. Je 1. září 2017 a máme odletět, čas odletu je 17:30. Je 7:30, jsme vzhůru a nějak dobalujeme věci. Po 20 minutách jdeme na snídani. Potom ještě dopoledne jdeme do bazénu a moře. Pak jsme dobalili ten zbytek, co tam máme na pokoji. Je 13:30 a jdeme na oběd a najíme se. Je 15:17, čeká na nás autobus na letiště. V 15:37 a jsme na letišti. Prošli jsme si letiště. Mezi tím se nám otevřel gate a prošli jsme do další části letiště. Tam byly obchody, hlavně suvenýry. Něco jsme koupili ve městě na hotelu a pro bráchu ještě něco koupíme na letišti. Je 30 minut před odletem a brácha mi volá a říká, že nás vyzvedne na letišti a pojedeme na chvíli k němu. Na pražském letišti čeká brácha a bere nás k sobě. Dovolenou v Tunisu jsme si užili. Važte si, že máte rodiče spolu a nemusíte se mezi nimi jak v Člověče nezlob se přesouvat.

Denis Antoš VII. B

MŮJ ZÁŽITEK S RODINOU

Můj nejhezčí zážitek s rodinou je dovolená do Chorvatska. Dnes je 23. 7. 2017 a my odjíždíme do Chorvatska. Je 10:30 a já teprve teď vylézám z postele. Mamka s bratrem už balí. Šla jsem se nasnídat, obléknout a poprosila jsem mamku, jestli mě nemůže odvézt na koně se jít rozloučit se všemi koňmi a kamarády, co tam mám. Také jsem si zaplatila individuální lekci na Goldie. Trenérka mi postavila překážky za sebou (kavaleta, křížek, menší kolmák, větší kolmák a kvaleta). Po individuální lekci jsme museli domů jet dobalit. Bylo 17:50 a my jsme odnášeli věci do auta. Po asi 30-ti minutách jsme stěží zavřeli kufr a nastoupili jsme. Ještě jsme museli odvést kocoura. Vyložili jsme kocoura. Naložili jsme jídlo na dlouhou cestu. Ještě jsme museli pro Anežku na tábor, který je asi 2 hodiny od Prahy. Když jsme dojeli na ten tábor, Anežka tam

už čekala s dvěma velkými kufry. Po 30-ti minutách jsme to nějak narvali do kufru a vyrazili jsme. Po jednodenní cestě jsme konečně dorazili k hotelu, ve kterým jsme měli bydlet. Každý den jsme chodili na pláž. Večer jsme chodili na večerní trh pro zmrzlinu. Potápěli jsme se, házeli si mořskou okurkou nebo jak to nazvat.
V Chorvatsku jsem si to moc užila a doufám, že tam tenhle rok pojedeme znova.

Elsa Bigoletová VII. B

DEN V AQUALANDU

O Vánocích jsem dostala poukázku do Aqualandu Moravia, ale jeli jsme tam až o velikonočních prázdninách, jelikož z Prahy bychom tam jeli 3 hodiny, takže jsme to spojili s návštěvou mojí nevlastní babičky, která bydlí v Poličce. Vyjeli jsme v sobotu ráno, a protože nás jelo hodně, museli jsme jet ve dvou autech. V jednom já, brácha Míša, máma a mámin přítel Filip. A v druhém Filipův brácha Michael a jeho přítelkyně Bára. Když jsme přijeli, měli jsme už vstupenky koupené přes internet, a tak jsme mysleli, že to bude rychlovka. U jedněch dveří byla hrozně dlouhá fronta a u druhých dveří nebyla žádná fronta, ale jakmile jsme se koukli, kde se na co stojí, tak jsme to museli nakonec vystát my. Převlékli jsme se do plavek, osprchovali se a pak před námi stál obrovský narvaný aqualand. Nejdříve jsme se tam porozhlédli a pak šli na hodně tobogánů např.: u-wave, blue trio, sky drive, atd. Po dlouhých třech hodinách na tobogánech jsme se šli najíst, ale ta jídla byla děsně drahá. Udělali jsme dobře, že jsme šli včas, protože hned, jak jsme dojedli, tak tam byly dlouhé fronty. Když jsme vše snědli, tak jsme se přesunuli do venkovní vířivky a někteří do wellness. Máma si mezitím s Míšou hrála v brodítku. Takto jsme prožili krásný den v Aqualandu Moravia. Byl to úžasný zážitek.

Natálie Trávníčková VI. B

LETÍME K MOŘI

„Hurá, poletíme k moři." Zaradovala jsem se, když mi taťka s mamkou ukázali obrázky naší naplánované dovolené v katalogu. Vybrali jsme si krásný, zelený a hornatý řecký ostrov Samos. Když ta chvíle odletu konečně nastala, nemohla jsem těšením ani dospat, stejně jako taťka, který se bojí létat. Mamka si zase promítala, zda máme vše zabaleno. Nastoupit do letadla jsme měli trochu strach nakonec všichni tři. Vše ale dobře dopadlo a ještě jsme z výšky viděli svět. Svět najednou tak maličký. Malinké domečky, silnice a cestičky. I pole, lesy a louky vypadaly jako malé zahrádečky. Lidé byli asi menší než mravenci, protože ty jsme ani neviděli. Zato nadýchané obláčky byly jako obří peřiny, ve kterých jsme si krásně pluli. Na té naší palubě jsme si málem nevšimli, že letíme už nad mořem. Splývalo s oblaky, že ani nebylo poznat, kde končí nebe a začíná zem. Nádhera! V dáli už byly vidět hory. Blížíme se k ostrovu a přistáváme. Všichni jsme pilotům zatleskali a těšili se, až uvidíme břehy moře zblízka. Dovolenou jsme si krásně užili, poznali novou krajinu a jak žijí lidé jinde na Zemi. Byli moc milí a krásně se o nás starali. Ve vlnách moře nám bylo skvěle. Ochutnali jsme i nová místní jídla, poslechli řeckou hudbu a dokonce si i zatančili.
I když nám bylo moc fajn, těšili jsme se zase domů, do našich postýlek, na naše jídlo a hlavně za naší rodinou a přáteli. Všem jsme koupili malý dáreček a na pláži našli bílý kamínek ve tvaru srdce, na památku na krásný zážitek na Samosu.

Kateřina Hošková VI. A

ZÁŽITEK S RODINOU

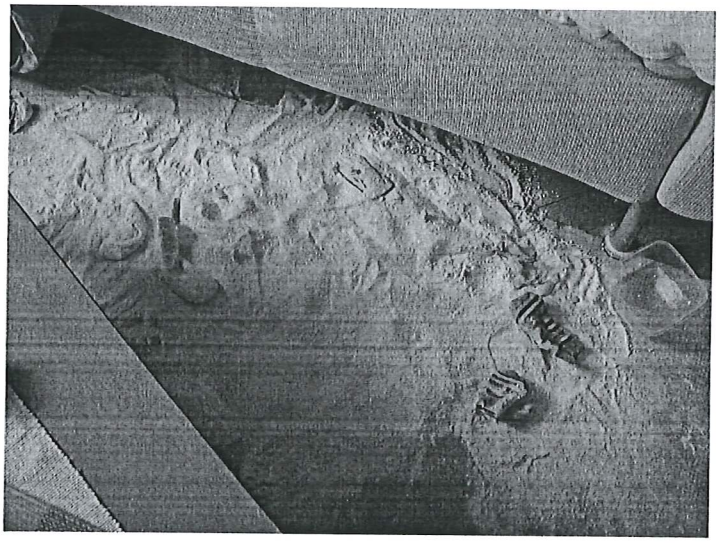
Konečně je to tady ! Jedeme na výlet. Raduji se z toho důvodu, protože na výlety nejezdíme moc často. Ne proto, že by se nám nechtělo, ale táta s mámou chodí do práce. Ale táta chodí do práce nejvíc, je tam do večera a někdy i o víkendu. Proto jsem ráda za každý výlet, jako třeba výlet do Koněpruských jeskyní, kam jsme se vydali. Byl to nejteplejší den v létě, a proto jsme vybrali jeskyně, abychom se ochladili. Jeli jsme opravdu dlouhou dobu, a to v nejteplejší den: Pane bože, to je vedro, řekla jsem si. Ale naštěstí vynalezli klimatizaci. Když jsme přijeli, tak jsem zůstala stát v údivu, protože jsem takovou krásu neviděla. Byl to úžasný výhled, jelikož jsme viděli na jiné pískovcové skály. Po dlouhém koukání na tu krásu jsme šli ke kase a pokračovali jsme za naším průvodcem. Konečně je to tady, jdeme do jeskyně. Procházeli jsme starým lomem, který má už něco za sebou. Průvodce nám řekl, že jeskyně jsou desítky milionů let staré, a to i lom, kterým jsme nejdřív prošli. Viděli jsme i jiné zajímavosti, např. krápníky, které se nazývají stalaktity a stalagnáty. V jeskyni jsou i kosterní nálezy a další zajímavosti. Když jsme došli na konec, tak mi bylo líto, že končí náš rodinný den, ale to jsem ještě nevěděla, co nás čeká. Poděkovali jsme našemu průvodci za ochotu a vyprávění o jeskyni. Poté jsme naskočili do auta a vydali se na cestu domů. Jak už jsem říkala, byl to nejteplejší den v létě, a proto jsem poprosila tátu, aby pustil klimatizaci. Ale klimatizace nechtěla spolupracovat a ted' jsem se modlila, at' je to jen vtip, bohužel to vtip nebyl. Jeli jsme tu dlouhou cestu znova, ale tentokrát bez klimatizace. No nakonec jsme přijeli celí zpocení domů.

Tereza Kazdová VII. B

DOMOVNÍ PÍSKOVIŠTĚ

Bylo to ještě ve starém domě, na který moc ráda vzpomínám. Byla jsem malá, nechodila jsem ani do školky. Bylo ráno a moje mamka se šla osprchovat. Já jsem seděla na gauči před televizí a koukala jsem se na pohádky. Táta byl už v práci. Když jsem uslyšela téct vodu, začaly mi proudit myšlenky v hlavě. Seskočila jsem z gauče a šla do kuchyně. Moc ráda jsem pomáhala mamce vařit a přesně jsem věděla, kde co je. Začala jsem nosit ingredience do obýváku (mouka, strouhanka, cukr...). Stoupla jsem si před gauč a koukala na mnoho krabiček. Začala jsem je otevírat a sypat na jednu velkou hromadu. Začala jsem si s tím hrát, až do té chvíle, než přišla mamka. Nejdřív jen tak koukala a pak se začala smát a fotit. Začala uklízet a já ji prosila, abych jí mohla pomáhat. Radši mě dala na stranu, abych neudělala další hromadu, a tak jsem koukala zpovzdálí. A večer už jsem čekala na tátu, abych mu to všechno řekla.

Ellen Zárožňová VII. A

JAK JSEM DOSTALA PRVNÍ ZVÍŘÁTKA??

Jako malá jsem si vždy přála zvířátko. Vždy mě rodiče odbyli s tím, že jsem malá, nebo že je to veliká zodpovědnost. A protože máme u babičky kočky, tak jsem tam trávila moc času.
V osmi letech jsem si začala přát psa, ale rodiče mi neustále vykládali, že je to pro mě velice náročné. Tak jsem na to přestala myslet, věděla jsem, že mi psa nedovolí ☹.
O rok později jsem si začala přát morče nebo králíka, ale babička kdysi měla morče a tak pořád říkala mamce, jestli jí ho dovolíš, bude to u vás smrdět. Samozřejmě to tak není. No tak jsem si ho přestala přát. Po mých jedenáctých narozeninách jsem začala přemlouvat rodiče, aby koupili křečka. Začala jsem jim říkat, že nesmrdí, jsou čistotní a nenároční.
Opět mi začali vykládat to samé, ale táta mi většinou všechno dovolí, a tak jsem ho přemluvila a on přemluvil mamku. A tak mi mamka dala dohodu, „Pokud budeš mít samé jedničky na vysvědčení tak ti ho dovolím." Jen abyste věděli, máma si celou dobu myslela, že dostanu aspoň jednu dvojku. Když jsem dostala samé jedničky, začalo se řešit, kolik budou stát, odkud si je vezmeme apod.
Máma: „Opravdu je chceš, jsou ošklivý, já je nebudu mazlit ani se o ně starat."
Když už jsme si pořídili 2 křečky, ani jeden z rodičů na ně nechtěl sáhnout. Po měsíci překonal táta to, že se mu nelíbili, začal je mazlit a hrát si s nimi, brát do ruky. Máma svůj strach překonala po 3 měsících, začala je mazlit, kupovat pamlsky a jednou si je vzala do ruky!! Takže si je zamilovali.
Teď si přeji další zvíře, ale máma mi ho nedovolí. Že by další přemlouvání?? 😊 😊

Nelly Šomićová VI. A

ZÁŽITEK S RODINOU

Když mně byly čtyři roky, odjeli jsme na víkend na chatu. Tu máme v osadě U Staré řeky a stojí hned u břehu Berounky. Byli tam maminka, tatínek, oba bratři a dorazili ještě babička s dědou. Byla jsem už tenkrát pěkně aktivní a mou nejoblíbenější hrou byla hra na schovávanou. Hrála jsem ji i tak, že jsem je ani neupozornila, že se jdu schovat, a nerada jsem svůj úkryt prozrazovala. Bavilo mě, že mě zoufale hledají a nemůžou mě najít. A tak to bylo tenkrát i na té chatě. Využila jsem chvilky, kdy si mě nikdo nevšímal, a běžela se schovat. Děda měl zaparkované auto na zahradě a nechával ho odemčené, tak mě napadlo do něj vlézt. V tu chvíli už maminka začala hledat. Ale nemohla mě najít, tak zavolala na pomoc tátu, pak oba bratry a nakonec hledali i babička s dědou. Všichni už šíleli, maminka byla k smrti vyděšená, protože se bála, že jsem spadla do řeky. A tak poprosili o pomoc s hledáním ještě několik sousedů, až nakonec hledala půlka osady. A pak děda zvolal: „Je tady!". Našel mě v tom zaparkovaném autě, jak si tam pěkně spinkám. Všem se moc ulevilo, hlavně mamince.
Tento příběh si moc nepamatuji, znám ho hlavně z vyprávění. Vždy, když mi ho maminka vypráví, přemýšlím nad tím, jak to se mnou neměli a vlastně ještě nemají rodiče jednoduché.

Aneta Kalousová VII. B

PLCH

Minulý rok o prázdninách jsme jeli s kamarády do pronajaté chaty u Litoměřic. Na začátku pobytu nás upozornili, že se tam pohybuje zákonem chráněný plch zahradní, ale protože tam byla velká zahrada, tak jsme si mysleli, že je jen na zahradě. A bylo nám to docela jedno. Chata měla velký bazén a byli jsme tam moc spokojení. Spala jsem v pokoji v podkroví s mojí sestrou, která se bojí pavouků. Poslední noc mě vzbudila hlasitým křikem, protože se bála pavouka, který ji spadl na peřinu, když si četla knížku. Tak moc se bála, že si vlezla ke mně do postele. Když už jsme skoro usínaly, proběhl nám kolem hlavy plch a někam zmizel. Začala zase hlasitě křičet a tím neprobudila jen mě, ale i všechny ostatní v chatě. Snažila jsem se jí asi 30 vteřin umlčet, aby mi nepraskly bubínky. Když se mi to konečně podařilo, lehla jsem si a chtěla jsem jít zase spát, protože mi to ve 3 ráno bylo docela jedno. Ale moje sestra se mnou hystericky třásla a chtěla, abych někoho zavolala, aby ho šel vyhnat. Tak jsme šly dolů a raději jsme spaly na pohovce u rodičů. Druhý den už jsme jeli všichni domů a říkali jsme o našem zážitku majitelkám chaty. Ty nám vyprávěly, jak plchy chytaly a vozily daleko od svého pozemku, aby se jich zbavily. Ale plchům se u nich tak líbilo, že se neustále vraceli, tak to majitelky vzdaly. Později jsme si našli na internetu informace o tomto zvířátku a zjistili jsme, že je docela vzácné a vyskytuje se hlavně v této oblasti.

Natálie Koryntová VI. B

MŮJ ZÁŽITEK S RODINOU

Vloni v létě jsme s rodiči a s bráchou jeli na dovolenou na řecký ostrov Zakynthos. Dovolenou jsme si všichni moc užívali. Během pobytu jsem se seznámila s Nelou. Nela byla stejně jako my z České republiky.

Jednoho dne jsme si půjčili motorový člun a vyrazili i s rodinou Nelči na výlet po zátoce u našeho hotelu. Cestou jsme pátrali po mořských želvách karetách. Za chvíli jsme jednu želvu uviděli plavat kousek od našeho člunu. Skočily jsme s Nelčou do moře a plavaly vedle ní. Byl to pro mě veliký zážitek, na který určitě nezapomeneme.

Potom, když už jsme želvě nestačily, jsme vylezly zpátky do člunu a jeli se všichni projet kolem ostrůvku, kterému se říká „želví", protože z dálky vypadá jako veliká želva.

Nelin brácha cestou učil řídit motorový člun mého brášku. Dělali u toho různé vylomeniny, ale Kuba se to rychle naučil.

Za dalších pár dní jsme vyrazili s našimi na člun znova. Vyjeli jsme dál od pobřeží, kde jsme se koupali na volném moři. Zkoušeli jsme cestou zahlédnout další želvy, ale bohužel jsme už žádnou neviděli.

Každé ráno jsme se chodily s mamkou koukat na pláž u hotelu, kde byla spousta míst, kam želvy nakladly vajíčka, jestli se nevylíhly malé želvičky. Bohužel jsme žádné neviděly, jenom stopy po tom, jak se malé želvičky snažily dostat z hnízda do moře.

Dovolenou jsme si všichni moc užili a byl to jeden z mých nejlepších zážitků s rodinou.

Tereza Dlouhá VII. B

DEN V MIRÁKULU

Do Mirakula jezdím moc rád a nejlépe s kamarády. Tak jsme se jednou domluvili a minulou sobotu jsme se tam vypravili. Moc jsme se tam těšili a nemohli jsme se dočkat. Už cestu autem jsme si užili a pak jsme se konečně po dlouhé cestě autem dočkali a byli jsme tam. Vešli jsme do areálu, odložili jsme si batohy a rozběhli se za první atrakcí. Nebylo ani 5 minut a kamarád skočil do takového tunelu a narazil čelem na trám a pak zády spadl na dřevěnou kládu, která mu vyrazila dech. Myslel jsem si, že se zasmějeme, ale když se na mě otočil a tekla mu krev z čela, pochopil jsem vážnost situace a poznal jsem, že mi pantomimou ukazuje, že si vyrazil dech. Tak jsem mu hned šel na pomoc a druhému kamarádovi jsem řekl, ať někoho přivolá. Když jsme ho vyvedli z těch tunelů, tak jsme ho uklidnili a přivolali zdravotníka. Ten kamaráda prohlédl a řekl, že je to dobré. Kamarád už pak spíš ležel, což mi bylo trochu líto, ale i přesto jsem si to užil s druhým kamarádem na různých atrakcích.
A tím, jsme si dokázali, že si jako kámoši dokážeme i pomoct.

Roman Smýkal VI. B.

ÚTĚK PŘED BOUŘKOU

Občas jsme jezdili na výlety do lesa. Z města jsme dojeli autem a nechávali jsme ho poblíž lesa. V lese byl rybník, u kterého byl krásný klid, vždy jsme tam rybařili. Jednu sobotu ráno jsme se rozhodli, že tam zase pojedeme. S bráchou jsme chtěli chytat ryby a taky jsme měli připravené věci na piknik. Klasicky jsme někde zaparkovali auto a šli jsme k rybníku. Po cestě jsme nikoho nepotkali. Takže jsme se těšili na krásný výlet. Připravovali jsme si věci na ryby a dali jsme si svačinu. Pak jsme v dálce slyšeli hromy. Mysleli jsme si, že to přejde a že bouřka je daleko od nás. A proto jsme to neřešili. Ale hromy se nebezpečně přibližovaly. Museli jsme rychle odejít, aby nás bouřka nezastihla v lese. Rychle jsme posbírali všechny věci a běželi k autu. Naštěstí pravá bouřka začala, když jsme byli v autě. Už jsme jenom viděli blesky po obloze a prudký déšť.

Tomislav Atanasov VI. B

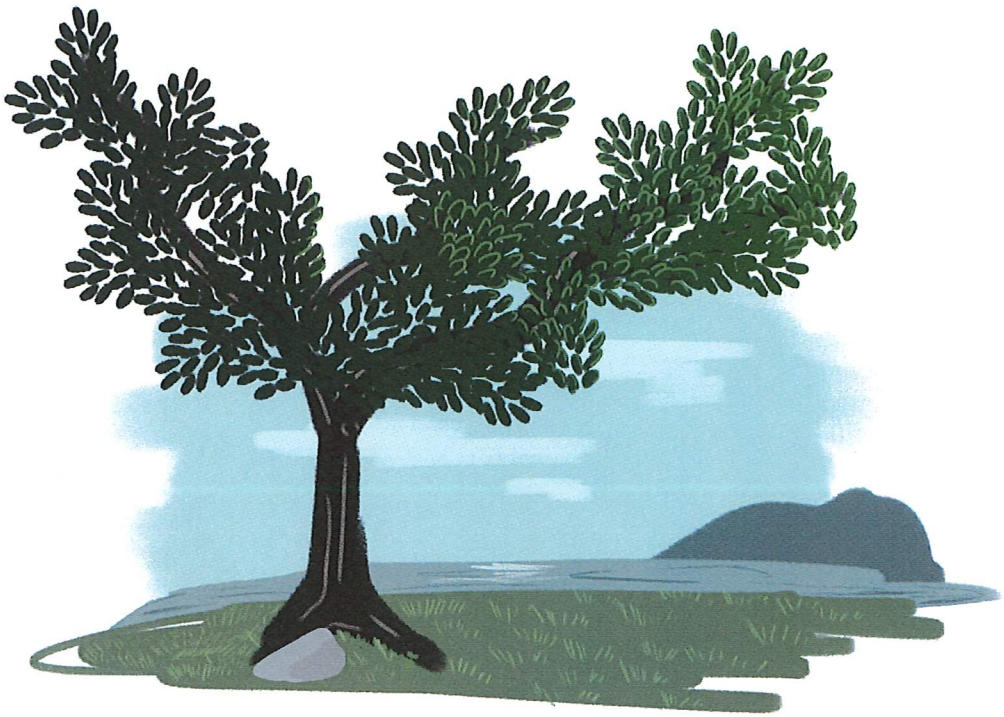
Před 10 lety v létě jsme se s rodinou dohodli, že léto strávíme v arménském relaxačním centru Tsaxkadzor. Pokoje jsme měli předem vybrané, tak jsme si zabalili a vyrazili. Na recepci jsme dostali číslo pokoje. Vyšli jsme nahoru a když jsme viděli pokoj, tak jsme tomu nechtěli uvěřit. Byl pro nás připravený stůl plný jídla na stříbrném nádobí a příbory. Neváhali jsme a hned jsme se pustili do jídla, protože cesta byla dlouhá a my jsme nic nejedli. Já a brácha jsme začali skákat z postele na postel. Měli jsme balkon, ze kterého jsme měli nádherný výhled. Celý pokoj jsme důkladně prozkoumali. Až potom jsme si všimli, že je tam ještě jeden větší pokoj s kyticí a ještě nějakými drobnostmi. Na stole ležely papíry s programy, které se budou konat. Mě a bráchu nejvíc zaujal zábavný park pro děti. Hned jsme vyrazili. Rodičům ale přišlo divné, že jsme dostali tolik věcí zdarma, tak jsme se šli zeptat na recepci. Pán úplně zrudnul a řekl, že udělal chybu. Místo pokoje 68 nám dal pokoj s číslem 89. Začali jsme se smát, protože jsme si uvědomili, že jsme vše snědli a pokoj úplně zaneřádili.

Ani Afrikyan VII. A

CESTA DO OLIVOVÉHO HÁJE

Začalo to jednoho prázdninového dne 5. srpna 2009. Na tento den jsem se moc těšila. Dovolená v Řecku, zajásala jsem. Z letiště nám letělo letadlo do řeckého Corfu. Když jsme přiletěli na místo, bylo to jako v ráji. Samé kostelíky, domečky a miniapartmány. Ubytovali jsme se v hotelu Jasu, což je v překladu do češtiny ahoj.
Hned druhý dne šla maminka na poradu k paní delegátce, která nabízela mnoho výletů do hlavního města Řecka Athén. Maminka žádný výlet nevybrala, a tak jsme začali přemýšlet o nějakém hezkém výletě.
Třetí den jsme se koupali a večer jsme zašli do vesničky na večeři, já jsem si dala gyros, maminka musaku a tatínek meet balls, pochutnali jsme si všichni.
Pátý den jsme všichni zašli do blízké vesnice na výlet. „A potom to vezmeme olivovými háji," řekla maminka. Jenomže to jsme netušili, že jdeme špatným směrem. Místo do Agios Georgios jsme došli do Agios Steffanos. Zjistili jsme, že je to asi 1,5 km dlouhá trasa olivovým hájem. Maminka začala panikařit, protože tatínek zapomněl mapu v hotelu, a to bylo zlé.
Najednou se jí neudělalo dobře a zrovna tudy projížděl místní obyvatel vesničky Alex, byl velice milý a ochotný a tak jsme se s ním dali do řeči, mluvili jsme spolu anglicky.
Šestý den už tatínka nebavilo být na hotelu, a tak jsme se opět vydali na procházku do olivového háje a šli jsme za Alexem, pobyli jsme u něj na zahradě a on nás pohostil, protože nám bylo vedro, umíchal mi piňakoládu bez alkoholu. Byla moc dobrá. „Děkuji," řekla jsem, ale Alex mi nerozuměl a tatínek mi poradil, abych řekla evcharisto – řecky děkuji. Potom jsme šli krásnou procházkou a on nám ukazoval krásný olivový háj, který byl celý jeho. Cestou jsem našla krásnou žlutou housenku. Na kopečku na konci olivového háje měl Alex příbuzné - Marii a Ruda, kteří měli kozy a ovečky. Pochutnali jsme si na kozím a ovčím sýru s olivovým olejem a domácím chlebem. Táta si povídal a já si mohla hrát s kůzlaty. Na cestu nám dali dvě sklenice černých oliv. Byl to krásný den, ale mrzelo mě, že u toho nebyla mamka, proto jsem jí všechno povídala u misky černých oliv.
Další den jsme začali balit a ani jsme se nenadáli a seděli v letadle směr Praha.

Eliška Domečková VI. B

PRVNÍ ZÁPAS

Už odmala mě bavilo sportovat. Zkoušel jsem hodně sportů - badminton, atletiku, fotbal. Ale pořád to nebylo ono, až jsem nakonec objevil baseball. Vždycky jsem uměl házet, chytat a běhat, a to v baseballu přesně potřebujete.
Bylo léto a já jsem jel na svůj první zápas. Byl jsem hrozně nervózní a ještě k tomu jsme zaspali. Když jsem to zjistil, bleskurychle jsem se obléknul a hned jsme vyrazili. Ale navíc jsme uvízli ve strašné zácpě. Když už se to rozjelo, tak jsme jeli nějak pomalu. Za chvíli na nás začala troubit auta, máma nevěděla proč, tak jsme radši zastavili. Koukli jsme na auto a zjistili jsme, ze máme píchlé pravé přední kolo. Ale co budeme dělat? Co nejrychleji, i když jsme vlastně museli jet co nejpomaleji, jsme se dopravili k tetě a ta nám půjčila její auto. Ale zápas se konal až v Lounech, což je hodina cesty z Prahy. Naštěstí jsem zapas stihl, dostal jsem dres s mým jménem a ještě jsme zápas vyhráli.

Antonín Holas VI. B

MŮJ NEJDĚSIVĚJŠÍ ZÁŽITEK

Jednou o prázdninách, když jsme byli na chalupě u strejdy, tak se stalo něco, co si budu pamatovat ještě hodně dlouho.
Byli jsme tam i s babičkou. Byl krásný slunečný den. Po obědě jsme měli jít ven, ale já jsem měl prázdninový úkol (přečíst knihu). Tak jsem zůstal s babičkou doma. Četl jsem venku, protože bylo hezky, babička seděla vedle mě a kontrolovala, jak čtu. Četl jsem asi 20 minut a pak jsem chtěl jít dovnitř a koukat se na televizi. Ale babička mi řekla, že jí není dobře, ať jí zajdu pro vodu. To už jsem se začal bát a rychle jsem běžel dovnitř pro vodu. Ale když jsem se vrátil, tak jsem uviděl babičku se zvrácenou hlavou. Strašně jsem se vyděsil, upustil jsem sklenici a utíkal k babičce. Začal jsem na ni volat, protože jsem nevěděl, co mám dělat, tak jsem se rozbrečel. Naštěstí šla kolem paní s kočárkem. Přiběhl jsem k ní a řekl jsem, něco jako že se babičce něco stalo. Pak jsem zavedl paní k babičce a ta na ni začala taky volat a řekla mi, ať jdu pro mobil. Šel jsem do chalupy, našel jsem mobil a zavolal tátovi, aby přijel. Mezitím se babička probrala, napila se vody a začala s námi komunikovat. Za chvilku přijel táta. Poděkovali jsme paní, babička si šla lehnout a táta mně vysvětlil, že babička je „omdlévací typ" a že, když je dlouho na slunci, tak se jí udělá špatně. Pak už bylo vše dobré.

Jiří Bláha VI. B

Byly Vánoce a já a táta jsme se rozhodli jet do lesa a dát něco do krmelce zvěři.
A tak jsme vyrazili s naším terénním autem do lesa. Bylo okolo metru sněhu a já byl ve sněhu tak po pás. Ovšem, jen co jsme vjeli do lesa, tak už jsme zapadli ve sněhu, naštěstí se nám podařilo vyjet pomocí navijáku. Jeli jsme dál, už jsme byli skoro u cíle, ale opět jsme zapadli. Prolomil se pod námi sníh a propadli jsme se. Všude kolem nás bylo bláto. Vylezli jsme z auta celí od bláta a chtěli jsme zavolat strejdovi, aby nás přijel vytáhnout. Ale v lese nebyl signál. Museli jsme tedy jít do nejbližší vesnice, abychom mohli zavolat. Jenže nejbližší vesnice byla 3 km, a to se mi v té zimě opravdu nechtělo, ale co se dalo dělat. Tak jsme tedy vyrazili. Konečně jsme tam dorazili a zavolali strejdu. Mezitím jsme šli do místní restaurace, kde jsme si dali polévku a čaj. Naštěstí strejda přijel tak za 30 minut. Už jsem se těšil domů. Nakrmili jsme zvěř. Společně jsme vytáhli naše auto a jeli jsme domů.

Pavel Kropáček VI. B

CESTA S KOŇMI

Byl krásný den, a my jsme měli naplánovanou cestu na koních. Počasí nám přálo. S koňmi jsme jeli přes bažiny, přes lesy a co se nestalo, tátův kůň rozkopl vosí hnízdo a všichni jsme dostali pár žihadel, naštěstí jsme měli cibuli a všichni jsme si to ošetřili.
Už byl večer a byla docela zima. Ujeli jsme tak třicet kilometrů a byli jsme docela zmoženi. Tak jsme někde na mýtině postavili stan a udělali jsme si táborák. Najedli jsme se a šli jsme se spokojeným žaludkem spát.
Ráno jsme se vzbudili a vyděsila nás nemilá zpráva. Kamarádčin a můj kůň se ztratili, takže jsme probudili rodiče a šli jsme je hledat. Táta a Lenka si vzali koně a posadili nás za sebe. Jeli jsme lesem a skákali jsme přes potok, byla to legrace. Ale když jsem pomyslela na koně, že se ztratili, chtělo se mi plakat.
Dojeli jsme k takovému krásnému průzračnému rybníčku a najednou vidíme koně, jak tam u rybníčku pijí. Já se jim ani nedivila, protože ta voda byla vážně nádherná. S kamarádkou jsme se vykoupaly a všichni jsme nasedli na koně a tryskem jsme vyrazili ke stanu.
Když jsme dorazili, tak jsme sbalili všechny věci a vyrazili domů.
Byl to nádherný víkend a do dneška na něj vzpomínám.

Tereza Bradnová VII. A

FRANCIE

Všechno to začalo tím, že jsme jeli do Francie s našimi známými. Tam jsme si pronajali vilu, ve které jsme bydleli. Byl tam bazén, velká zahrada, parkoviště a také dvířka, která jsme nevěděli, kam vedou. Dům byl rozlehlý s velkými francouzskými okny. Když jsme přijeli, tak jsme vybalovali a koukali, co tam všechno je. Dny jsme si parádně užívali, jak to jen šlo. Jeden večer mě a mojí kamarádku šli uložit rodiče do postele. Poprosila jsem tátu, aby rozsvítil v koupelně a otevřel okna. Ten den mi nešlo vůbec usnout, zato moje kamarádka spala jako zabitá. Asi hodinu na to někdo vešel do místnosti. Nevěděla jsem, kudy vešel, ale poznala jsem, že někdo zhasl v koupelně. Viděla jsem pohyb malého červeného světýlka. Když odešel tak jsem chvíli počkala a potom jsem šla vedle do pokoje, kde spali moje rodiče. Šla jsem se zeptat táty, jestli nám byl zhasnout světlo. On říkal, že tam nebyl. Potom ten člověk šel k našim známým do pokoje. Naše kamarádka slyšela, jak vchází k nim do pokoje. Celou tu dobu ho vnímala. Věděla, že něco hledá, ale neviděla ho. První si myslela, že je to její manžel nebo někdo z naší party. Ale pak jí došlo, že to nemůže být někdo z nás. My bychom se jim nehrabali ve věcech a navíc s červeným světlem. Byl to zloděj. Aby nikoho nevzbudil, pohyboval se potichu a měl přístroj na vidění ve tmě. Potom přemýšlela o tom, co dělají hrdinové ve filmech. No napadlo jí třeba, že by mu mohla nastříkat pepřák do očí, ale ten neměla. Nebo že by rozsvítila světlo a on by se lekl. Běhalo jí tolik myšlenek hlavou, ale všechno to byly hlouposti. Po chvíli zloděj odešel. Rozsvítila lampičku, aby vzbudila manžela. On rychle vyběhl a běžel do kuchyně, kde si vzal nože. Honil zloděje, ten mu shazoval židle, aby mu zatarasil cestu. Nakonec zloděj utekl, oknem z kuchyně, které si předem otevřel. Zjistili jsme, že bral jenom peníze a veškerou elektroniku nechal být. Večer jsme ještě volali policajty. Policajti nám říkali, že poslední dny vykradli už několik domů. Pak už jsme každý večer měli zavřená okna. Bylo to tam dobrodružné a zábavné. Vůbec se nám nechtělo domů.

Adéla Láníková VI. B

NAŠE RODINNÁ PŘÍHODA

Jednoho krásného slunečného dne jsme se s rodinou rozhodli jet na výlet k moři do Chorvatska.

Když jsem se vrátil ze školy, začal jsem si hnedka balit plavky, sluneční brýle, masku a všechno co k pořádné dovoleně patří. Asi o půl hodiny později jsme vyrazili. Nejdříve vše bylo pěkné, za okýnkem byl krásný výhled a slabý vítr z otevřeného na střeše okna mě ochlazoval v ten pekelně horký den, nic neříkalo o budoucí nehodě. V půlce cesty jsme se zastavili přenocovat v nějakém motelu v Rakousku. Dal jsem si studenou sprchu, horký čaj se sendvičem a šel jsem spát. Na další den jsme se probudili s dobrou náladou a vyrazili jsme dál. Asi po pěti minutách jsme zjistili, že nám navigace neukazuje rakouské silnice. Nejdříve jsme nevěděli, co máme dělat, dokonce jsme trochu i panikařili, ale nakonec jsme šli do nejbližšího kiosku, kde jsme koupili mapu. Dále jsme tedy jeli podle mapy a silničních značek. Vše se znormalizovalo a všichni byli znova šťastní. Nakonec jsme přejeli chorvatskou hranici a uviděli moře. Když jsme nakonec přijeli do našeho hotelu, kde jsme měli bydlet, všichni vydechli a byli šťastní, že jsme tuhle cestu zvládli.

Všichni byli šťastní, ale doufáme, že se nám podobné případy už nebudou opakovat.

Filipp Lomakin VII. A

NAROZENINY

Když mi bylo deset let a měl jsem narozeniny tak mi mamka řekla, že mi koupí telefon a bonbony z Alberta. Takže jsme šly napřed do Alberta, kde si můžete vzít tolik bonbonů kolik chcete. Tak jsem si vzal žížalky, haribo, pendreky, marshmelow, lízatka a marcipanky. To všechno už stalo kolem pětseti korun. No a pak jsme šly pro ten mobil a vybral jsem si jeden. No a cestou domů jsem měl chuť na ty bonbony tak jsem si otevřel ten pytlík a zakopl jsem o chodník a všechny bonbóny se mi vysypaly na zem. Mama mě seřvala, že si neumím dávat bacha a že jsem blbej. Ale nebyl jsem tak smutný, protože mě doma čekal telefon a míč. Přišli jsme domů rozbalil jsem telefon a hrál jsem na něm hry. Pak jsem šel na záchod a ten telefon jsem si vzal sebou a spadl mi do záchodu řekl jsem to mamě a ta nebyla moct nadšená. No ale druhý den jsem si šel zakopat s bratrancem s tím míčem a on mi ho kopl z kopce a už jsem ho nenašel. Takže moje desáté narozeniny staly za prd teda až na ten dort co jsem měl ten byl dobrý

Martin Wolf VIII. B

JAK JSME SE ZTRATILI V LESE

Úplně první tábor, na který jsem kdy jel, byli Sýčfíni. Kdo neví, proč právě Sýčfíni, jsou to kříženci sýčka a delfína.
Na tomto táboře jsem toho zažil hodně, od sršně ve stanu až po noční bojovku, o které vám dnes budu vyprávět.
Na táboře kolovala historka, že v lese straší duch někoho, kdo se oběsil na záchodech. Samozřejmě, že jsme se všichni báli, ale já s Fandou Korbelem jsme se báli úplně nejvíc.
Při noční bojovce nás vedoucí odvedl na kopec mezi Čestínem a Polipsy, odkud jsme se pomocí provázku měli dostat zpět do tábora. Šel jsem první. Po chvíli jsem provázek ale nemohl najít, a tak jsem začal panikařit. Běhal jsem dokola, vracel se zpátky, ale provázek nikde. Připadalo mně to jako věčnost. Najednou se u mě objevil Fanda Korbel ještě s Kubou, kteří se také ztratili, a tak jsme hledali spolu. Po chvíli Kuba zapnul baterku a do tábora jsme se vydali podle naší intuice. Když jsme si mysleli, že jsme v pohodě a strach nás opustil, vyskočil na nás ze křoví táborový vedoucí Míla Srp. Já s Korbelem jsme chvíli pištěli, než nám došlo, že je to jen Míla a ne pověstný duch. Pěkně jsme si oddechli, když jsme dorazili do tábora.

František Hrabánek VI. B

Je 28.3 noc a mi jedeme do Ruska Rostov. Jedu s maminkou, sestrou a bráškou. Jedeme na svatbu mojí sestřenice Ženi. Na letiště nás veze tatínek. Už jsme tu kufr už nám vzali a loučíme s tatínkem. Prošli jsme kontrolu pasu a jdeme se kouknout na tabulku s odlety. Neeee! Letadlo má zpoždění 3 hodiny. No super. Chce se mi spát, jíst a to letadlo bude mít zpoždění? Jdeme něco sníst jinak umřu hlady. Měla jsem špagety se salátem. Dojedli jsme a jdeme na kontrolu batohu a pak do letadla. No super zas pípám prohledali mě úplně celou a pak zjistili, že jsem zapomněla sundat řetízek. Batoh rozházenej kvůli řetízku. Je mi horko! Musíme tu ještě trčet? ACH JO. Konečně jdeme do letadla. Celou cestu jsem jen spala. Už je to tu vystupujeme. Jdeme pro kufry. Konečně! Vidím svůj kufr. Popadla jsem ho a dala na vozík. Jdeme k východu. Vidím 3 tety, babičku, sestřenice a strýce. Hned jsem se rozbrečela, protože jsem nikdy neviděla svoje sestřenice. Bylo to tak hezké je vidět. Jdeme do auta a já jedu autem mojí tety Jany. Je tam moje sestřenice, teta, sestra a přítel sestřenice. Po 40 minutách jsme dojeli a bylo okolo 6-té ráno. Teta otevírá dveře do bytu a vyskočí na mě pejsek Knoflík je to holka a je jí 1 rok. Vybalili jsme si oblečení a šli jsme dolu do prvního patra do kuchyně na čaj. Je zbudil se bratranec David kterému jsou 6 tel. Je baculatý a roztomilí. Pane bože oni mají segway. Zeptala jsem se sestřenice a sestry "můžeme na náplavku si zajezdit"? Jupí jdeme ven. No moc dlouho jsme tam nebyli začalo pršet a šli jsme do MC. Mám karamelovou zmrzlinu. A jdeme domů. První dva dny jsme se připravovali na svatbu. A je to tu 31.3 den svatby. Je 9 ráno a já jdu dolů ze 3. patra na 1. za paní co nás líčí a češe. Je 11 hodin a já jsem namalovaná a učesaná. Jdu se obléct a jedem za nevěstou. Přijeli jsme k Ženě domů kde už byla nalíčená a pomáhaly jsme jí obléct svatební šaty. Fotografové nás vyfotili a sestřenice jede za přítelem se fotit a my domů se převléct do druhých šatů na sadbu. Je už je čas jet. Nasedli jsme do auta a už jsme tam kde se má konat svatba. Je tam zahrádka kde si daj prstýnky a sál kde budeme jíst a tancovat. A už jsou tu bylo to moc pěkné, ale začala mi být zima tak jsme šli do vnitř. Přišel čas jít chytat svatební kytku. Už jí hází a mám jí v rukou. Chytila jsem jí. Celý večer proběhnul krásně a už je ohňostroj a oni jedou domů. Další den ráno jsme jeli do velkého tří patrového domu, kde jsme hráli hry a bavili jsme se s nevěstou a ženichem. Dojela jsem domů až ve 22:00 a šla jsem spát. Další dny jsme chodili nakupovat, do restaurace apod. Poslední 3 dny byli super. Jdeme do cirkusu, sice je mi moc líto těch zvířat ale gymnastky a akrobati byli super. A jede se domů. Ráno jedem do delfinária. Budu plavat s delfíny. Koukáme na představení. Skáčou přes kruh, hrajou si a dokonce malujou obrázky, zatancovali nám taneček. A přišla doba se jít převléct do plavek. Bože já se bojím. Plavky mám na sobě a jdu za instruktorem. Je tam se mnou sestra a slečna Anna. Anička vlezla první pak sestra a já. NEEEEEEEE já tam nechci! Sestra mě přemlouvala. Hurá vlezla jsem tam. Chytila jsem se delfína a plavu. Na dotek je jako plast. TO JE DIVNÝ. JE plave i druhej ke mně tak jsem se chytila obou dvou. Hele je tu i běluha trochu se bojím se jí chytit, podplavala mi pod nohy a trochu mě nadzvedl. Ježíš on je měkký jal matrace. Je to super pocit. Ve druhém bazénu je malá holčička co má potíže s chození a je moc hezké když vidíte děti co, se smějí, i když nejradši brečeli. Šla jsem se převléct a jdeme do restaurace. Večer já, sestra, sestřenice koukáme na film, jíme suši a pizzu. DOBROU NOC.

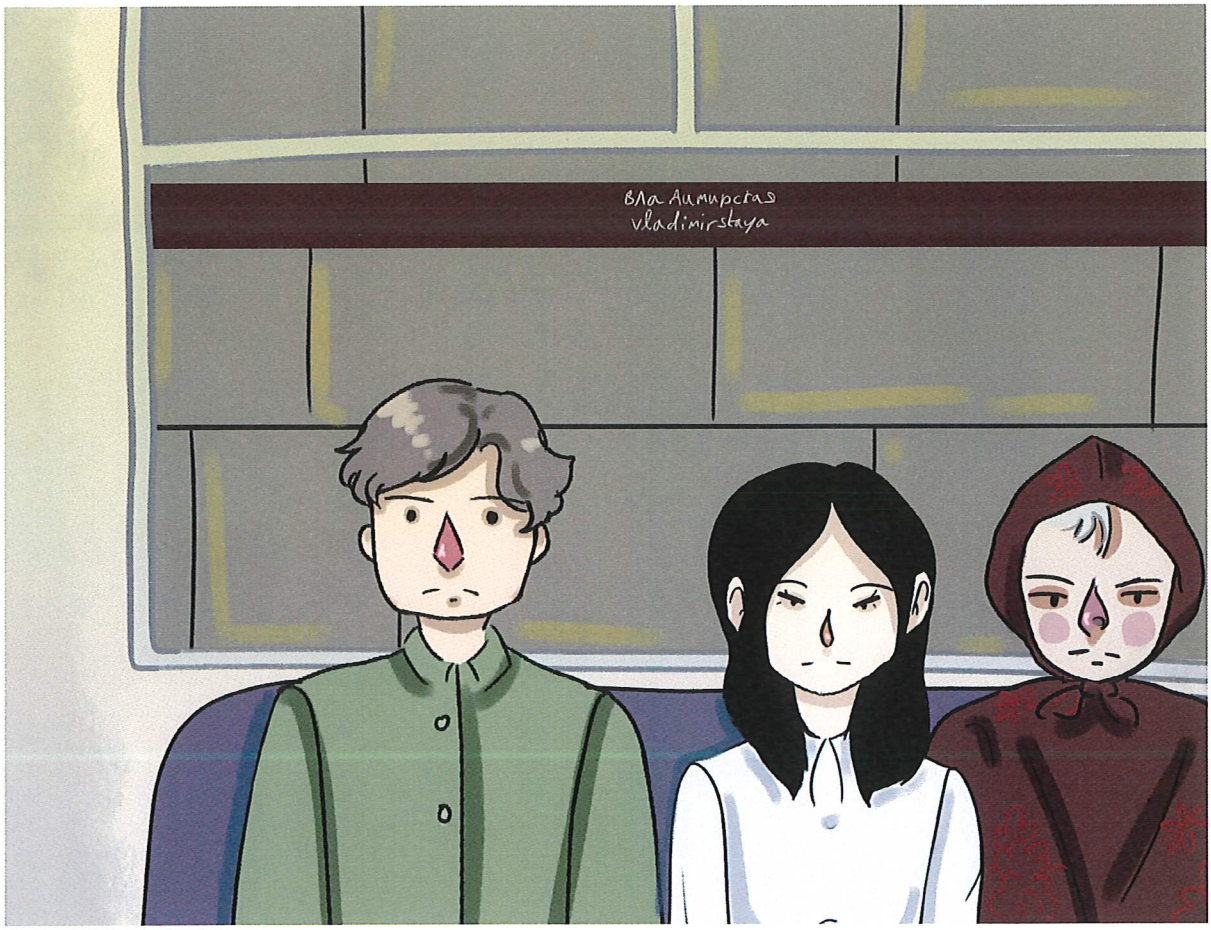
Je poslední den. ACH JO. Chtěla bych tu zůstat. Večer koukáme všichni na film a teta běží po schodech na horu a říká "letadlo má zpoždění letíte místo 2 hodiny v 7 hodin. hm... Jdu spát. Zvoní budík, jsou 4 hodiny a jedeme na letiště. Loučíme se se všemi, brečím, tak co, no neviděla jsem je dlouho. ACH JO je mi líto, že jdou pryč. Jdeme do letadla. V letadle jsem zas spala. UŽ jsme v Praze. Jdeme k tatínkovi a jedem domů. Jsem ráda, že jsem je navštívila, bylo to moc hezké. A určitě tam chci zas.

Sofie Berliand VI. B

METRO

Minulý rok jsem já a táta odjeli do Petrohradu k mojí kamarádce Polině. Domluvili jsme se, že se v tentýž den, jak jsme přiletěli z Prahy, sejdeme. Do hotelu jsme dorazili bez nějakých potíží, táta objednal z letiště taxi a jeli jsme napříč druhým největším městem Ruska.
Ale když jsme se potřebovali dostat do místa našeho setkání, byla potřeba najít metro. Nejprve jsme půl hodiny hledali nejbližší stanici metra. Ztracení v uličkách, plných dvorečků a parčíků jsme naštěstí našli nějakou stanici metra.
I když jsme před tím, než jsme se přistěhovali do Prahy, bydleli v Moskvě, ve městě s obrovským metrem, v Petrohradský "podzemce" se také dalo snadno ztratit. Čas nám utíkal, proto jsme se museli pospíšit. Se spěchem jsme v obrovském labyrintu metra s hromadou nejrůznějších zatáček a přestupných tunelků se nevšimnuli toho, že jsme zatočili tam, kam jsme vůbec ale nepotřebovali.
Na příští stanici jsme začali hledat plánek metra. Potřebovali jsme se dostat na červenou linku, přestup, na kterou se ale nacházel na minulé stanici. Vrátit jsme se ale nemohli, protože v protisměru probíhala rekonstrukce. Nic jsme neměli na výběr, kromě přecházení z jedné linky na druhou, abychom se konečně dostali na naši.
Když jsme dorazili do místa setkání, dozvěděli jsme se, že jsme se zpozdili na celou půl hodinu, což bylo opravdu nepříjemné. I tak jsme si po tom případu v metru užili krásný večer s mojí kamarádkou Apolinarii.

Sofia Kalinina VII. A

CHLAP ZA OKNEM

Když byla moje babička mladá, bydlela ve Střešovicích ve vile. Děti byly malé a už spaly. Babička bydlela v přízemí, kde byla všude arkýřová okna. Byl večer a v bytě nebyl žádný jiný dospělý. Její tchýně byla na koncertě a manžel v práci. On dělal v televizi. Babička se rozhodla, že se bude dívat na televizi. Sedla si na zem a opřela se o skříň. Ta televize byla naproti babičce, a protože byla noc, byla v té tmě vidět jenom ona. Do domu vidět jinak nebylo. Koukala se zrovna na smutný film. Když skončil, uvědomila si, že by měla zamknout v baráku, když je tam sama. Vzala si klíče a šla. Měli prosklenou verandu, takže bylo všude sklo. Rozsvítila a zahlédla nějakého cizího muže, jak se vrtá v jejich zámku. Strašně se lekla a zařvala na něj „JEDEŠ!!". On odskočil a utíkal. Ale ne pryč. On utíkal na zahradu, kde byl ten pokoj, kde se dívala na televizi. Měla strach, a tak běžela zkontrolovat všechna okna a dveře. Všechno bylo zavřené, tak vzala telefon a zavolala manželovi do práce. Říkala mu, ať přijede, že má strach, že se tam někdo snaží dostat. On nemohl přijít, protože to bylo živé vysílání. A tak jí slíbil, že jí bude volat. Babička si po telefonátu s manželem vzpomněla, že mají doma pušku na diabolky a vzpomněla si, že mají dokonce štětiny. Ty štětiny se namáčí do soli. Potom se nabije puška, a když to někomu někdo střelí do zadku, tak ho to potom hrozně pálí. Tak si nabila pušku a uvařila si čaj, aby neměla tak vyschlo v krku. Sedla si na lavici. V jedné ruce držela čaj a v druhé tu pušku. Zazvonil telefon, to volal manžel. Ptal se jí, jestli se něco děje, a ona že nic, že sedí s čajem a puškou nabitou štětinami. Řekl: „Tak to je dobře." Za půl hodiny zase zvonil telefon a to zase manžel. V telefonu byl slyšet jen velký smích. Babička se zeptala, co se děje. On odpověděl: „Oni všichni říkají, že seš správná Merry, která hlídá svůj ranč s koltem v ruce." (Tak se tehdy nazývaly ženy kovbojky.) Druhý den ráno šli na terasu a tam našli pod oknem, kde se babička dívala na televizi, (tam měli skleník) deset otištěných prstů na parapetu, jak na ni koukal a chtěl se dostat dovnitř.

NA VÁNOCE

Moje babička šla do hračkárny s mojí malou tetou na ruce. Byla tam šílená fronta. Babička jí chtěla koupit vánoční dárek a bylo jedno, že u toho byla, protože je moc malá, aby si to uvědomovala. Před ní stála paní, která měla na sobě pletený kabát (tehdy to byl trend). Moje teta Lenka byla hyperaktivní. Té paní před babičkou vzala šátek z hlavy. Někomu dalšímu něco, a tak různě. Babička jí musela stále hlídat, ale nevšimla si, že, jak má malé prstíčky, tak vzala vlnu z toho kabátu a začala táhnout. Vytáhla asi půl metru. A tak se sebrala a šla pryč. Bez medvěda.

Diana Černá VIII. B

SAMI V HORÁCH

Jako každé ráno jsem se probudila ve svém pokojíčku v Crans Montaně ve Švýcarsku a nemohla se dočkat, až zase pojedeme lyžovat. Rychle jsem si oblékla lyžařské oblečení, popadla lyžáky a lyže a šla jsem s taťkou do auta. Když jsme dojeli dolů pod sjezdovky, obuli jsme si lyžáky a šli do kabinky, která nás vyvezla až nahoru. Celý den jsme lyžovali, až taťka řekl, že bychom už měli jet domů. Sjeli jsme dlouhou sjezdovku, a když už jsme byli skoro dole, všimli jsme si, že zde jezdí ještě jedna sedačka. Neváhali jsme a nastoupili. Teprve v půlce jízdy jsme se dozvěděli, že nás to veze do neznáma, někam nahoru do hor, které byly 3 000 metrů vysoko. Když jsme dojeli nahoru, už nejela žádná sedačka ani kabinka a my nevěděli, kam

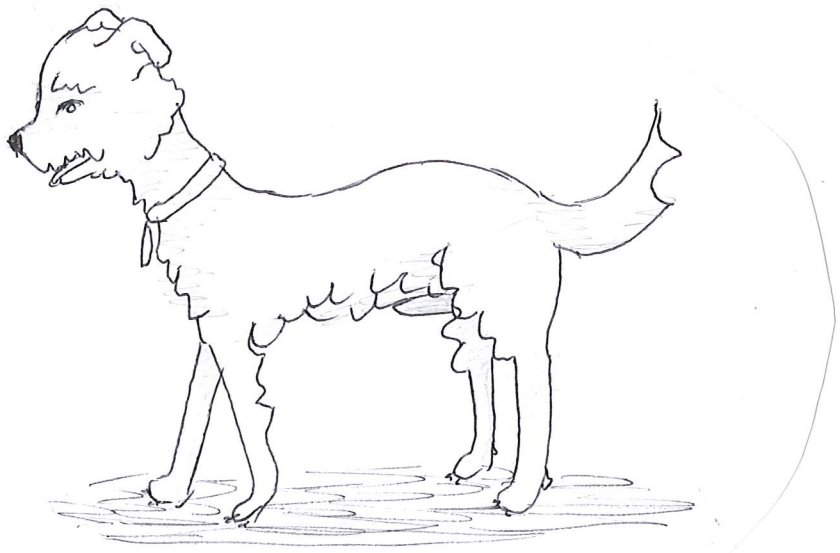
máme jet. Přihnala se vánice a začaly padat laviny (mimo sjezdovky). Bylo půl šesté a my jsme museli nějak sjet dolů. Nějak jsme to sjeli a byli jsme u nějaké sjezdovky pro děti. Tu jsme sjeli v pořádku, ale za ní nebyla žádná sjezdovka, jenom kabinka, která nejezdila. Sjeli jsme kousek stezky pro pěší v lese a potom jsme našli menší cestu, která byla lepší než ta předtím. Když jsme dojeli dolů, zjistili jsme, že jsme na druhém konci města, které není sportovní jako Montana. Moc tohle město nemám ráda, protože nemusím nakupování. Jsou zde obchody typu : Rolex a Louis Vuitton. Když jsme šli k autobusové zastávce, musela jsem se smát. Skoro všichni lidé na nás koukali jak na blázny jen kvůli tomu, že jsme byli v lyžařském oblečení a v ruce nesli lyže. Když jsme dojeli domů, museli jsme se po tom adrenalinu umýt. Po sprše jsme byli zase v normálu a čekala na nás výborná večeře.

Nicole Holejšovská VII. A

MŮJ ZÁŽITEK S RODINOU

Můj zážitek s rodinou není moc veselý. Jednoho dne jsme se s rodinou koukali na obrázky štěňat. Rodiče si vlastně povídali o tom, že bychom si mohli pořídit malé štěně. Za týden přišla radost. Rodiče se šli podívat za tím štěňátkem a přivezli ho domů. Za dva dny jsme se rozhodli mu dát nějaké jméno. Dohodli jsme se, že se bude jmenovat Denny. Chodívali jsme na procházky, třeba do nejbližšího lesa. Denny u nás nebyl dlouhou dobu, byl u nás rok a půl, protože si táta myslel, že se o Dennyho nestaráme. A přišlo zklamání. Mamka dala Dennyho na inzerát a za dva dny se ozvala paní, že si ho vezme. Za dva dny byla u nás, vzala psa a odjela. Říkala, že nám bude posílat fotky. Za ty dva roky nepřišla od té paní ani jedna fotka. A tak jsme vlastně začínali zapomínat na malého pejska jménem Denny.

Patricie Imrichová VII. B

Příběh, který vám budu vyprávět, se skutečně stal, a to před dvěma lety o letních prázdninách, konkrétně v měsíci srpnu. Jednoho krásného slunečného rána se naše famílie rozhodla, že půjdeme na houby. Já osobně je nejím, ale bylo krásně a byla by škoda zůstat doma. A tak jsme se rychle nasnídali a krátce po 10. hodině vyrazili. A protože teploměr ukazoval neuvěřitelných 25°C, oblékl jsem si pouze kraťasy a tričko, což se mi později pěkně vymstilo. Vydali jsme se k nejbližšímu lesu, vzdálenému asi 10 minut od našeho domu, ale po chvilce jsme zjistili, že už někdo před námi les navštívil, protože tam nebyla snad jediná houba. Takže jsme museli dojít skoro až do sousední vesnice, než jsme narazili na další les. V tom naštěstí byla hub spousta. Jenže to už byl čas k obědu, proto jsme se nejprve pustili do jídla, které jsme si přinesli s sebou. Až teprve poté, po asi 3 hodinách, jsme se konečně pustili do hledání.
Ze začátku nám to moc nešlo, protože jsme šli hned vedle sebe a neustále se radili nad každou houbou, kterou jsme našli, jestli náhodou není jedovatá. Dohodli jsme se tedy, že se rozdělíme. Táta šel s mámou a bratr se mnou. Táta a bratr měli mobily, takže kdybychom se ztratili, mohli jsme si zavolat.
Chvíli jsme se drželi u sebe, ale jelikož můj bratr je blázen do přírody, pobíhal po lese a zkoumal různé rostliny a brouky. Párkrát jsem na něho čekal a občas se i podíval, co to zkoumá, ale pak mě to přestalo bavit a šel jsem dál. I když jsem od táty dostal dlouhé školení o tom, které houby mám sbírat a které ne, skoro nic jsem si nezapamatoval a do košíku házel všechno, co jsem našel. A tak jak jsem postupoval lesem, košík se mi rychle plnil.
Najednou jsem si uvědomil, že jsem již docela dlouho nikde neviděl bratra. Domníval jsem se, že bude někde chvilku za mnou, vydal jsem se mu proto naproti tou cestou, o níž jsem si myslel, že jsem po ní přišel. Ovšem to bylo to nejhorší, co jsem mohl udělat. Uvědomil jsem si, že vůbec netuším, kde jsem, kde jsou ostatní a jak se dostanu domů. Jediné co mě napadlo, bylo sednout si na pařez a doufat, že mě za chvilku najdou. Jenomže po půlhodině mi začala být strašná zima. Teplota odhadem klesla tak na 15°C. A aby toho nebylo málo, začalo pršet. Řekl jsem si, že tady přece nemůžu sedět celou věčnost, a snažil se najít silnici, po které bych se mohl dostat do nejbližší vesnice, kde bych se již někoho zeptal. Řekne se to jednoduše, ale těžko udělá.
Déšť byl čím dál silnější a země se pomalu měnila v bláto. Ostružiny mi škrábaly nohy. Mezitím se začalo stmívat. Konečně jsem našel silnici! Teď další dilema - kterým směrem se vydat? Vyrazil jsem tam, kudy jela většina aut, a doufal, že jsem si vybral dobře. Nejspíš jsem v tu chvíli musel vypadat, jako kdybych skočil do jezera. Začal jsem mít pořádný hlad. V mé mysli se střídaly myšlenky na horkou vanu a jídlo. Po hodině vyčerpávající chůze jsem nějakým zázrakem dorazil do vesnice, a dokonce jsem věděl, kde jsem. Byly to Záhořany, odtud to přeci bylo domů jen asi 30 minut!
Konečně jsem došel až domů, kde jsem uviděl zbývající členy naší rodiny, jak pobíhají před domem a hádají se, co mají dělat a kde že asi můžu být. Najednou mě spatřili a seběhli se kolem mě. Musel na mě být opravdu úžasný pohled - úplně mokrý, promrzlý, hladový, ale pořád jsem držel ten plný košík hub. Každý se mě ptal, kde jsem byl, jak jsem se dostal zpět a táta na mě jen celý nervózní křičel, jak jsem mohl být tak blbý a ztratit se. Ale já je vůbec nevnímal, mým jediným cílem bylo dostat se co nejrychleji do vyhřátého domu. Šel jsem si napustit horkou vanu a začal rozmrzat. Když jsem vyšel z koupelny, čekala na mě již večeře z hub, které jsme donesli. Měl jsem takový hlad, že jsem kupodivu snědl i ty houby. Při večeři jsem se dozvěděl, že oni dorazili domů jenom chvilku přede mnou a doufali, že už tam na ně budu čekat. Po večeři jsem si šel okamžitě lehnout a ihned jsem usnul.

A tak skončil náš „výlet" na houby. Měl však jedno plus - můj táta usoudil, že není dobré mě pouštět ven, a tak jsem do konce prázdnin mohl už jenom lenošit na zahradě. A od té doby jsem nebyl na houbách, a doufám, že dlouho nebudu!

Jakub Kosina VIII. A

V roce 2009 jsem se svojí rodinou a babičkou jela na vánoční trhy v Drážďanech. Teď se tomu můžeme smát, ale v té době to byl docela problém. Bylo mi 4-5 let (teď už si nepamatuji kolik) a mému bráchovi byly 1-2 roky. Když jsme po dlouhé době autem přijeli do Drážďan, tak jsme se ubytovali v hotelu. Pak rodiče řekli, že bychom se měli jít projít, tak jsme se procházeli. Potom jsme se dorazili na trhy, kde mi táta koupil jako předčasný dárek k Vánocům takovou krabičku, ve které byla balerínka. Když se natáhla, tak začala tančit a hrát hudbu (do dneška ji mám doma jako vzpomínku na tu příhodu). Byla jsem z toho nadšená. Brácha dostal postavičku Bořka stavitele, když se zmáčkla jeho hlava, tak vypadl jeden malý kulatý bonbónek. Chvíli jsme se ještě procházeli, potom jsme se vrátili na hotel. Když jsme se vrátili, tak jsme se najedli a šli spát. Druhý den ráno jsme se probudili, najedli a šli ven. Nepamatuji si přesně, co jsme dělali přes den, ale přeskočíme k večeru. Tak byl večer, rodiče šli sami ven. A na hotelovém pokoji jsem zůstala s babičkou a bráchou. Všechno bylo v pohodě, dokud si můj dvouletý brácha nestrčil jeden z těch bonbónů do nosu. Babička začala panikařit, protože nešel vyndat. Rodičům jsme se nedovolali, tak babička neměla na vybranou, musela jít na pohotovost. Babička odešla z pokoje s mým bráchou, já čtyřletá holčička zůstala sama na pokoji. Začala jsem brečet a z nějakého důvodu jsem otevřela dveře a vyšla bych z hotelu, kdyby mě nezastavila paní na recepci. Ptala se mě, kde mám rodiče. Když nic jsem neřekla, nechala si mě u recepce a čekali jsme, kdy se vrátí moji rodiče. Moji rodiče nakonec přišli a byli zděšení. Ale nakonec všechno dopadlo dobře a dojeli jsme zpátky v pořádku.

Alexandra Smith VIII. A

CESTA S TÁTOU

Před třemi lety jsme navštívili Austrálii. Žijou tam moji prarodiče. Austrálie je plná života a je úplně jiná než Evropa. Jednoho dne jsme se s tátou vydali na výlet do pouště. Jeli jsme autem. Když jsme se k poušti přiblížili, tak jsem se začal těšit. Bylo tam horko a sucho, všude byl červený písek. Byli tam malé rostlinky a pár klokanů, ale jinak bylo všude prázdno. Zeptal jsem se: „Tati, jak dlouho nám to bude trvat?" „Chtěl bych ti ukázat jednu vesnici. Bude to asi trvat dvě hodiny." Po devadesáti minutách jsem spatřil značku, která říkala, že máme do cíle 80 km. Bum! Najednou nám praskla pneumatika. Když jsem zjistil, co se stalo, tak jsem se šíleně naštval a málem mě klepla pepka. Byli jsme daleko od všeho a nebyl tam signál na mobil. Čekali jsme tam asi dvě hodiny, než někdo vůbec přijel. Byl jsem unavený a měl jsem žízeň. Konečně jsme na obzoru viděli malinký autíčko! Přijíždělo velmi pomalu, ale za nějakou dobu k nám dojelo. Z auta vylezl nějaký chlapík s dlouhými vlasy. „Vy máte ale hezkou situaci. Potřebujete odvézt?" „Ano, prosím" odpověděli jsme. Odvedl nás do nejbližší vesničky. Když jsme tam dojeli, tak nás vzal do své garáže. Tam jsme si opravili pneumatiku. Potom nás odvedl do místní restaurace. Dali jsme si každý jeden vynikající burger. Poté jsme se cítili mnohem líp. Doporučil nám jinou cestu. Poděkovali jsme ho a odešli.
Brzy jsme pokračovali v cestě. Do plánovaného místa jsme dorazili až večer. Byl to dlouhý den, ale našli jsme si kamaráda a ochutnali jsme libovýho burgera!

Hugh Wallace-Acheson VI. B

ZÁŽITEK S RODINOU

Vlastně se mi toho vybavuje docela dost. Myslela jsem si, že budu mít problém vzpomenout si na rodinné (vtipné) zážitky. Naštěstí jich bylo tolik, že jsem si je zařadila do šuplíku s názvem: NEMAZAT:. Těch věcí je tady víc, ale zásadně nejvíc je rodinných zážitků.
Možná si nepamatuji všechny věci dopodrobna, ale nějaký důležitý momenty tam jistě jsou.
Už když jsem byla malá, naši pro mě pořádali spoustu výletů a akcí. Hlavně abych si svoje dětství užila. Což se jim taky povedlo. Na moje dětství si nemůžu ani malinko stěžovat.
Jeden můj oblíbený zážitek vám popíšu. Znám ho sice jen z vyprávění, ale podle fotek jsem byla opravdu šťastná.
Byla jsem ještě hodně malá a celá rodina byla doma. Venku totiž pršelo a my jsme nemohli jít na procházku. Měla jsem spoustu hraček, ale moje nejoblíbenější hračka byl hrnec. Byl to hrnec, který měl po stranách vyřezané otvory na různé tvary. Jako například hvězdička, nebo trojúhelník. Jako každý správný hrnec i ten můj měl svoji pokličku. Hrozně se mi líbil, svůj hrnec jsem milovala.
Seděla jsem s mamkou na posteli a nudili jsme se. Já si hrála se svým oblíbeným hrncem a mamka četla knihu. Brácha přišel s tím, že se nudí a chce ven. Mamka řekla, že nemůžeme, protože je ošklivě a prší. Najednou si všiml mého hrnce a okamžitě ho něco napadlo.
Přišel ke mně a s milým úsměvem si se mnou začal hrát. Po chvilce sebral pokličku a dal mi ji na hlavu. Chvilku jsem si připadala jak ten hrnec. Celý zbytek dne na mě volal Běťulína Hrndulína.
Vám, co to čtěte, to asi nepřipadá moc vtipné, ale věřte mi, že já tu vzpomínku miluji.

Alžběta Dolečková IX. A

NENÍ VÝLET JAKO VÝLET

Před dvěma lety jsme vyrazili s našimi známými a jejich tříletým synem Honzíkem na výlet na Macochu. Při cestě nazpátek jsme se stavili v Kateřinských jeskyních. Byl horký slunný den, takže spotřeba tekutin byla veliká. Z tohoto důvodu jsme před vstupem do jeskyně zamířili na toaletu. Jediný Honzík hrdinně prohlašoval, že on nepotřebuje. V momentě, kdy se za námi zaklaply dveře, jsme se ocitli v přítmí chladného podzemí, Honzík změnil názor, ale bohužel pro něj, už nebylo cesty zpět. Nikdo z nás u sebe neměl žádnou pet lahev a mezi stalagnity není dovoleno si odskočit. Tak tedy nezbývalo nic jiného, než se pokusit Honzíka přesvědčit, že to zcela jistě vydrží. Tato strategie však ztroskotala. Honzík se domáhal své potřeby čím dál hlasitěji. Ač bylo v jeskyni 6 stupňů, jeho rodiče se začali potit. Honzíkovi hlasité projevy se nelíbily ani zbytku prohlídkové skupiny. Záchrana přišla nečekaně. Míjely jsme provozní šachtu, kde speleologové zanechali žlutý plastový kbelík. Stačil jeden zoufalý pohled na průvodce, který chápavým gestem dal svolení k jeho použití. Zbytek prohlídky Honzík radostně poskakoval po jeskyni, jen jeho mamince přibylo neobvyklé žluté zavazadlo. Pak s ním musela ještě absolvovat cestu přes celé parkoviště na toalety, kde kyblík musela uvést do původního stavu a vrátit ho na pokladně, kde celou historku, k pobavení všech přítomných, musela převyprávět.

Adam Řehoř IX. A

RODINNÁ PŘÍHODA

Jednou jsme já a Honza jeli na kolech po cyklostezce.
Vše probíhalo, jak mělo až do té doby než jsem se ztratil. Hledal jsem Honzu a Honza mě, ale marně. Myslel si, jestli jsem nejel domů, proto vyrazil k domovu. Jenomže já jsem doma nebyl Honza vše, co se stalo, vypověděl mámě. Čekali, zda se nevrátím. Uběhla asi hodina a já jsem pořád nebyl doma. Máma zavolala na policii, aby mě našli. Po 40 minutách jsem se sám vrátil. Poté jsme opět zavolali na policii, že jsem v pořádku. Policisté řekli, že se přijedou ujistit, že se mně nic nestalo. Za několik minut přijeli, situaci zkontrolovali a případ uzavřeli.
Všechno dobře dopadlo. Na tuto rodinnou příhodu nikdy nezapomenu.

Jiří Gregárek VIII. A

ZÁŽITEK SE ŠKOLOU

Na cestě k sněhové hoře se spolužáci v autobuse bavili. Někdo si pustil nahlas písničku. Já jsem se nudila a brzy jsem usnula.
Na cestě jsme zastavili a snědli jsme svačinu. V půlce cesty zazvonil paní učitelce Novákové telefon. Učitelka to zvedla a potom řekla něco řidiči. Řidič obrátil směr a jel zpátky. Byli jsme zmatení a začala jsem šeptat, proč se vracíme. Paní učitelka řekla, že jsme zapomněli paní učitelku Paďourovou. A najednou jsme si vzpomněli, že paní učitelka Paďourová není v autobuse. Koukali jsme, jestli jim někde neuvidíme. Nakonec jsme ji viděli, vzali jsme ji do autobusu a jeli jsme dál.
Dorazili jsme do hor. Rozdělili jsme se. My jsme šli s paní učitelkou Knapovou do vedlejšího hotelu a zbytek šel s paní učitelkou Novákovou a Paďourovou do hlavního hotelu. Odložili jsme kufr a šli jsme na oběd. Po obědě jsme se převlékli, vzali jsme lyže a hůlky. Sraz byl na autobusové zastávce. Pak jsme čekali na skibus. Autobus přijel, všichni nastoupili. Jeli jsme jednom jednu stanici. Přišli za námi trenéři. Nejdříve si s námi zahráli hru. Potom jsem se rozdělili do čtyř skupin. Byla jsem ve třetí skupině. Potom jsme šli lyžovat. Další dny se nic zajímavého nedělo.

Lina Chen VII. B

LEGRAČNÍ RODINNÁ PŘÍHODA

Bylo září 2010. První den školy. Chystal jsem se poprvé do školy. Klasicky jsem začal den brzkým ranním probuzením a dobrou snídaní. Umyl jsem se a vyčistil zuby a hodil jsem na sebe košili. Vyrazil jsem s rodiči na cestu. Vešli jsme do ulice Balbínova a pohlédl jsem na budovu školy jako na místo, kam se jdu něco nového naučit. Jdeme a najednou jsem cítil, že jsem šlápl do měkkého. Ano, byl to psí výkal. Byla od toho celá podrážka. Cítil jsem se zahanben. Naštěstí se to povedlo očistit o hranu chodníku. A šel jsem dál si užít první den školy. Dnes, když si na to vzpomenu, tak se pousměju. :D

Ondřej Poulíček VIII. A

RODINNÉ PŘÍHODY

Bylo to dávno, to jsem byl ještě malý kluk, když jsme se byli s maminkou a bráchou podívat na zvířátka v Psychiatrické léčebně v Bohnicích. Byla tam jedna koza a já jsem si ji chtěl pohladit a ona mě potrkala.
Anebo (to jsem byl pořád ještě malý), když jsme byli na návštěvě u příbuzných v Jarošově nad Nežárkou. Oni tam mají domeček u potoka a my (já a brácha) jsme měli přes ten potok házet jablka. A když jsem házel, podklouzla mi noha a spadl jsem do toho potoka. Vypadal jsem prý jako vodník.
Obě tyto příhody mi vyprávěla maminka, protože to bylo dávno a já si to nepamatuji.
Každý má takovýchto příhod mnoho, ale trvá to, než si nějakou vybavíme.

Jan Gregárek VIII. A

VTIPNÁ HISTORKA S MAMKOU

Když jsem byl před pěti lety s mamkou čtrnáct dnů na Maltě, tak jednou, když hlásili v televizi, že budou vlny větší než dva až tři metry, tak mě mamka řekla, ať jsem u břehu.
Ale jak už to bývá, co řeknete dítěti, aby nedělalo, tak to udělá.
No, tak jsem si řekl, že když mám křídla, tak se mi nic nestane. No tak jsem plaval dál a dál.
Když mě mamka viděla v těch vlnách, tak se za mnou vydala, začal boj o život a o smrt.
Přeháním, abych to odlehčil.
Začali jsme se s mamkou honit. Když jsem se dostával blíž a blíž k vlnám, tak najednou jedna velká vlna šla za druhou. Najednou mě to přehodilo a málem mi vypadla křidýlka. Vlny si se mnou pohrávaly, jak s pinkpongovým míčkem. Moře mělo nade mnou moc. Najednou jsem se potopil. Zasekla se mi noha v písku a měl jsem velký problém. Naštěstí přišla další vlna a ta mi nohu vytrhla z písku. Takže mě vlastně zachránila. Křidýlka v tom také sehrála roli. Tak jsem se vynořil a vidím, jak mamku smetla vlna až na břeh a mě taky. Pak mamka vstala a vynadala mi. Zasloužil jsem si to.
Jak se říká, někdy se nevyplatí neposlouchat rodiče.

Patrik Vaníček VIII. B

ŠPINDLERŮV MLÝN

Pátrat po rodinném příběhu mi vůbec nedělá potíže. Kdo zaručeně za všemi příběhy stojí, je můj jedinečný táta.
Moje babička o něm často prohlašuje, že nikdy nevyroste, a máma už se s tím, nějak smířila.
Můj příběh se odehrál ve Špindlerově Mlýně před několika lety. Většinou v polovině listopadu je Praha od rána až do večera šedivá a mlhavá. Ani ten rok, kdy se odehrál můj příběh, tomu nebylo jinak. Proto se máma rozhodla, nás překvapit a zarezervovala ubytování.
Moje sestra a já jsme ještě byly malé a těšily jsme se na první sáňkování. V hotelu, kde jsme byli ubytovaní, jsme si půjčili sáňky a dvoje boby. Táta jako vždy ze sebe sypal jeden vtip za druhým. Při našem náročném dobývání kopce, když už jsme se blížili k vrcholu, tak nám táta začal radit, že parádní jízda bude, když si jeden bob dáme na jednu nohu a ten druhý na druhou. Máma se na něj jen podívala a okřikla ho, ať dá pokoj. Z kopce se na saních spustila nejdříve máma se sestrou. Já jsem zůstala s tátou, který mi řekl, ať se pozorně dívám, jak na to. Vzal si jeden bob na jednu nohu a ten druhý na druhou a rozjel se z kopce. Máma už se sestrou dojely do údolí, a i přes tu dálku jsem viděla, jak mu máma běží naproti, jako by cítila, co se bude odehrávat za pár sekund. Najednou tátovi ujela noha a už se kutálel jako balvan a nemohl se zastavit. Zastavil se až po několika metrech a nehýbal se.
Horská služba, která viděla mámu, jak běží, okamžitě vyrazila naproti. Táta se svíjel v bolestech a máma jen mlčela. Co nevidět jsme byli u lékaře. Diagnóza zněla – zlomené žebro, klidový režim a k tomu vtipná poznámka od lékaře, že otevřel jako první úraz zimní sezónu bez lyží a snowboardu.
Nemusím vám asi říkat, jakou přednášku táta dostal od mámy a my ponaučení, jak se to nemá dělat.
Já se sestrou jsme pochopily, že máma je „vzorná" máma a táta asi neměl mít děti, ale stalo se....

Anna Markeševićová VIII. A

VESELÁ PŘÍHODA S MOJÍ RODINOU

Jednoho dne si naše tříčlenná rodina chtěla udělat výlet do přírody. A protože jsme jenom tři, tak jsme si sbalili jídlo a pití na celý den a jeli na Slapskou přehradu. U jednoho lomu byla pláž s malou hospůdkou a jako na zavolanou tam byla pouť, naše rodina ale měla jiné plány. Šli jsme si nasbírat houby, ale v tom jsme uviděli stádo muflonů s mladými, divím se, že neutekli. A po chvíli jeden pytlák rodinku pronásledoval, ale mufloní samec se rozeběhl a trknul ho do pozadí. Pytlák se skácel na zem a muflon se obrátil proti nám, tak jsme vylezli na nedaleký smrk a počkali, až odejde. Odešel tak po deseti minutách, pak jsme slezli a šli jsme zpátky na pláž. Tam už jsme si užili pouť.
Já jsem ale hledal rodinku muflonů, a jak se říká, když hledáš, nenajdeš. Obešel jsem půlku lesa a nic. Ale pytláka jsem potkal mnohokrát, mufloni si mě pak našli, tak jsem je nakrmil suchým pečivem. Pak jsem se lekl mufloního samce a rozeběhl jsem se přímo do bažiny, byl jsem celý mokrý. Páchnul jsem jak sto let stará ponožka. Večer jsem byl celou noc ve sprše.

Lukáš Farabauer IX.B

SMOLNÁ SOBOTA

Já mám strejdu a ten má sklerózu. Každé ráno, když vstane, musí si vzpomenout, kde to vlastně je, pak jde do práce. Když je v půlce cesty, náhle neví, jestli vypnul plyn, tak se vrací domů, kde samozřejmě zjistí, že plyn je vypnutej, tak jde zase do práce. Za chvíli si nemůže vzpomenout, jestli zhasnul, tak řeší, jestli se má zase vrátit domů, nakonec mu to nedá, vrátí se, ale všechno bylo v pořádku, už je z toho celej našvanej. Když dorazí do práce, zjistí, že tam nikdo není. Zavolá spolupracovníkovi, co se děje, ale ten mu řekne, že je sobota.

Viktor Prodan VIII. B

MOMENTKA Z RODINY

Jednoho krásného dne, myslím, že to byl čtvrtek, jsem se právě chystal napsat Smetánek, ale pořád mě nic nenapadalo. Přemýšlel jsem, přemýšlel asi půl hodiny, než mi zavolal táta, abych zabalil věci na trénink. Víte, jak to dokáže člověka dopálit, když už skoro něco má a pak takovíto telefonát přeruší proces přemýšlení? S nemírně zarputilým výrazem ve tváři se mi podařilo všechny věci dát do hromady, aniž bych jedinou vynechal především, však rukavice, bez rukavic to nejde, to se rozumí, i když někdy ani ty rukavice nepomůžou. Potom co přijel táta domů, mi oznámil, že vlastně ještě musíme předat nějaké věci na zámku v Brandýse nad Labem, z čehož jsem nebyl úplně nadšen, protože se mi hlavou vlnila ta osudová věta: „A co Smetánek?" No nic, Smetánek se mi nakonec podařilo napsat ještě ten den, i když jsem byl už unaven. A proto nebuďte líní a pište věci dřív než na poslední chvíli.

Filip Novotný IX. B

Je velice těžké napsat vtipnou historku s mojí rodinou, protože jich je až moc. Ale na jednu příhodu nikdy nezapomenu.
Jednoho letního dne jsme se rozhodli, že vyrazíme na pouť, která byla na naší chalupě v Kostelci. Táta se necítil dobře, a tak jsem vyrazil s í mámou, jelikož sestra byla na táboře.
-Když jsme byli na cestě, šel jsem s tím pocitem, že překonám i tu největší atrakci, která se jmenovala Crazy Mouse. Nejdříve jsme zkusili ty lehké atrakce jako střelnice, dům hrůzy, kolotoč atd. Pak nadešel čas jít na tu nejhorší, kde lidé křičeli hrůzou. Když jsme usedli, nebylo nám vůbec dobře a začali mít strach. Dráha se rozjela a já i máma jsme začali být zelení a začalo se nám dělat zle. Máma ukazovala pánovi, kterému ta dráha patřila, aby to hned zastavil. Po dalších dvou kolech se nám ho podařilo umluvit a zastavil celou atrakci kvůli nám. Sotva jsme vylezli a došli domů.
Každý rok si na to vzpomeneme, jak kvůli nám zastavili atrakci Crazy Mouse. Od té doby jsem na to nikdy nevlezl.

Adam Hoffmann IX. B

88. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2, vychází v červnu 2018

Téma: Naše rodinná příhoda

Redakční rada: žáci 7. A pod vedením Sofie Kalininy

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková